

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΗΡΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ
ΧΡΥΣΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

426



ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Μπιλ Σπίτ
ή Σπίθας

Η ΣΚΗΝΗ, είναι
«κωμικοτραγική».

Μέσα στα ύπογεια του σταδίου Φόρτ, όπου έχει το στρατηγείο της ή συμμορία του Μαύρου Δαίμονα, του νέγρου πράκτορος των Γιαπωνέζων, στη Νέα Υόρκη, ο Γιώργος, αιχμάλωτος του Μαύρου Δαίμονα, παρακολουθεί κατάπληκτος το Σπίθα. Το άχόρταγο παιδί με το καθυστερημένο μυαλό και τη γενναία ψυχή είναι ντυμένο με ρούχα πυγμάχου και το πρόσωπό του είναι σε κακὰ χάλια από τις γροθιές που έφαγε από τον αντίπαλό, του τον Τζών Στόρμ, με τον οποίο αγωνίστηκε... κατά λάθος! (*)

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, το 425, που έχει τον τίτλο: «Ο Μαύρος Πράκτωρ».



ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Κρατάει στο χέρι του ένα ψητό μπουτί και το καταδροχθίζει με άπαθεια. 'Ο Μαύρος Δαίμονας λέει άγρια:

— Δέν είναι ό Μπίλ Σπίτ αυτός! Ποιός είναι; Πώς πήρε τη θέσι του;

— "Άκουσε νά σου πώ, φίλε!, κάνει ό Σπίθας μπουκωμένος. Πολύ με ζαλίσате όλοι σας άπόψε! Με πήραν με τό στανιό, με άνέβασαν πάνω στο ρίνγκ, έφαγα τής χρονιάς μου και τώρα δε με αφήνате νά φάω μερικές μπουκιές νά μου φύγη ή λιγούρα! Φεύγω.

Και γυρίζει για νά φύγη. 'Ο Μαύρος Δαίμονας όμως έχει άντιρρήσεις. Τραβάει τό πιστόλι του και γρυλλίζει:

— Μείνε εκεί που είσαι! Θέλω νά μάθω ποιός σ' έβαλε νά πάρης τη θέσι του Μπίλ Σπίτ και νά νικήσης τόν Στόρμ! Σίγουρα, σ' έβαλε κάποιος άντίπαλός μου για νά με κάνη νά χάσω τά μεγάλα ποσά που είχα στοιχηματίσει υπέρ του Στόρμ! Λέγε! Ποιός σ' έβαλε;

Ό Γιώργος παρακολουθεί τη σκηνή αυτή με όλες του τίς αισθήσεις σέ έπιφυλακή. Ξέρει ότι ό Σπίθας όταν τόν παραζορίζουν, θά κάνη κάποια τρέλλα και θά του δώση ίσως την εύκαιρία νά δρόση. Τό εύτύχημα είναι ότι τό Παιδί — Φάντασμα δέν είναι δειμένο. 'Ο Μαύρος Δαίμονας θεώρησε περιττό νά τόν δέση.

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει ό Σπίθας ενώ τό παχύ πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινο άπό θυμό. Θέλεις

δηλαδή νά με κάνης νά πεθάνω άπό την πείνα; Παράτα με ήσυχο πριν άγρεύω και γίνη φασαρία εδώ μέσα! Δέν...

«Μπούμ!»

Τό υπόγειο βουίζει άπό μία έκπυρσοκρότηση, που μέσα στον κλειστό χώρο ήχεί σαν κανονιά! 'Η σφαίρα που βγαίνει άπό τό πιστόλι του Μαύρου Δαίμονα πηγαίνει και χτυπάει τό κόκκαλο του ψημένου μπουτιού του Σπίθα και τό κόβει στα δύο! 'Ο Σπίθας μένει με την άκρη του κόκκαλου στο χέρι, ενώ τό υπόλοιπο μπουτί, με όλο τό κρέας, πηγαίνει και πέφτει πάνω στο τραπέζι!

'Ο Σπίθας μένει για μερικές στιγμές σαστισμένος. 'Ο Γιώργος σκέπτεται:

«Είναι λοιπόν πραγματικά άσος στη σκοποβολή ό εκπληκτικός αυτός νέγρος! Έκκοψε τό κόκκαλο έπίτηδες για νά φοβίση τό Σπίθα! Δέν ξέρει όμως ότι αυτός θά γίνη έξω φρενών!»

Πραγματικά, ένα μουγγρητό βγαίνει άπό τό στήθος του Σπίθα.

— Μανούλα μου!, δογγάει τό άχόρταγο παιδί. 'Επίτηδες τόκανεσ αυτό, Μαύρε Δαίμονα! Για νά με κάνης νά μη φάω τό ψητό μπουτί και νά πεθάνω έτσι άπό την πείνα.

Τά μάτια του νέγρου λάμπουν. Έχει αναγνωρίσει τό Σπίθα! Κατάλαβαινει ότι έχει νά κάνη με τόν βοηθό του Παιδιού — Φάντασμα!

— 'Ο Σπίθας!, λέει σιγα-

νά. 'Ο Σπίθας! Αυτό δὲν τὸ περίμενα ποτέ! Μείνε ἀκίνητος Σπίθα, ἀλλοιῶς...

Τὸ ἀδιόκοπα πεινασμένο παιδί κινεῖται μὲ γρηγοράδα κεραυνοῦ. Κάνει διὸ θήματα μπροστὰ καὶ ἡ γροθιά του χτυπάει τὸν νέγρο στὸν καρπὸ τοῦ ὠπλισμένου του χερσίου. Τὰ δάχτυλα τοῦ Μαύρου Δαίμονα παρατοῦν τὸ πιστόλι πού πέφτει στὸ πάτωμα.

Κραυγὲς ἐκπλήξεως καὶ λύσσας ἤχουν μέσα στὸ ὑπόγειο. Ἐκεῖνος πού κρατάει τὸ αὐτόματο τὸ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σπίθα. Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη.

'Ο Γιώργος περνᾷ στὴ δρᾷσι. Τὸ χέρι του θρῖσκει τὸ στιλέττο, πού εἶναι στερεωμένο πάνω στὸ μπουτί του, κάτω ἀπὸ τὸ παντελόνι, τὸ τραβάει καὶ τὸ πετάει μὲ ἀσύλληπτη γρηγοράδα.

Τὸ στιλέττο σκίζει τὸν ἄερα σφυρίζοντας καὶ πηγαίνει καὶ καρφώνεται στὸ μπράτσο τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ αὐτόματο. Αὐτὸς ἀφήνει μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ τὸ ὄπλο πέφτει ἀπὸ τὰ χέρια του.

'Ο Γιώργος καὶ ὁ Σπίθας κάνουν ταυτόχρονα μιὰ βουτιά. 'Ο Σπίθας βουτᾷ πρὸς τὸ τραπέζι καὶ ἀρπάζει τό... ψητὸ μπουτί! 'Ο Γιώργος βουτᾷ πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ ἀρπάζει τὸ αὐτόματο, πρὶν αὐτὲ ἀγγίξῃ τὸ χῶμα.

Ὅσο νὰ συνέλθουν οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους, ὁ Γιώργος στέκεται ὀρθίος μὲ

τὸ αὐτόματο στὰ χέρια, ἑτοιμος νὰ πιέσῃ τὴ σκανδάλη στὴν παραμικρὴ ὑποπτη κίνησι!

Μὲ ἤρεμη φωνὴ λέει:

— "Ὅπως βλέπετε, Μαύρε Δαίμονα, τὰ πράγματα μπροστὸν ν' ἀλλάξουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη! Σηκώστε ὅλοι σας τὰ χέρια! Ὅλοι! Ὡραία! Σπίθα, ψάξε τους καὶ ἀφόπλισέ τους καὶ φρόντισε νὰ μὴν μπῆς ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ σ' αὐτούς! Μπράβο! Ἀπὸ πίσω!

'Ο Σπίθας, κρατῶντας τὸ ψητὸ μπουτί μὲ τὰ δόντια, πλησιάζει στοὺς γκάγκτερ ἀπὸ πίσω καὶ τους ψάχνει ἕναν ἕνα. Ὅταν τελειώῃ, στὸ πάτωμα ἔχει σχηματισθῇ ἕνας σωρὸς ἀπὸ πιστόλια!

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή, θήματα ἀκούγονται στὴ σκάλα. 'Ο Γιώργος ζαρῶνει τὰ φρύδια του καὶ λέει:

— Σπίθα πάρε ἕνα πιστόλι καὶ πήγαινε νὰ δῇς ποιὸς εἶναι. Θά...

Πρὶν συμπληρώσῃ τὴ φράσι του, στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνας ἄντρας πού κρατάει στὸ χέρι του ἕνα πιστόλι. Εἶναι ὁ φρουρὸς τῆς εἰσόδου τοῦ μυστικοῦ ὑπογείου. Στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ Ἑλληνόπουλου μὲ τὸ αὐτόματο στὰ χέρια καὶ τῶν συντρόφων του πού ἔχουν τὰ χέρια τους ψηλά, γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ τὸ δάχτυλό του ἀρχίζει νὰ πιέζῃ τὴ σκανδάλη.

'Ο Γιώργος κάνει μιὰ ἐλαφρὰ στροφὴ καὶ πυροβολεῖ

πρώτος. 'Ο γκάγκστερ χάνει το ενδιαφέρον του απότομα για τη σκηνη αυτή. Χάνει το ενδιαφέρον του για ολόκληρο τον κόσμο και τη ζωή. Ταξι-δεύει κιόλας, με μια μικρή σκοτεινή τρυπα στο μέτωπο για τον άλλο κόσμο...

Μανιασμένη σύγκρουσις

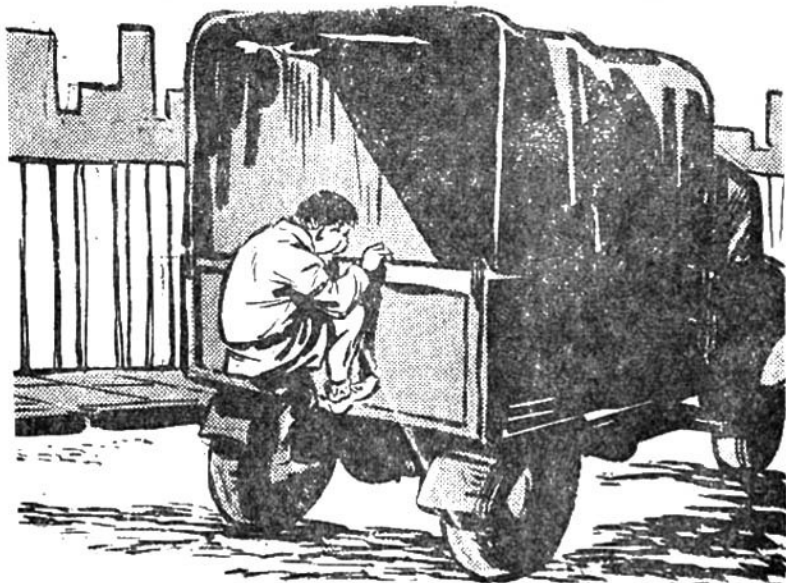
ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή όμως ο Μαύρος Δαίμονας κινείται σαν σίφουνας. 'Επωφελούμενος από το γεγονός ότι η κάννη του αυτόματου έχει στραφή προς

τον άλλο, όρμαει πάνω στο 'Ελληνόπουλο. Το ίδιο κάνουν και οι άλλοι γκάγκστερ.

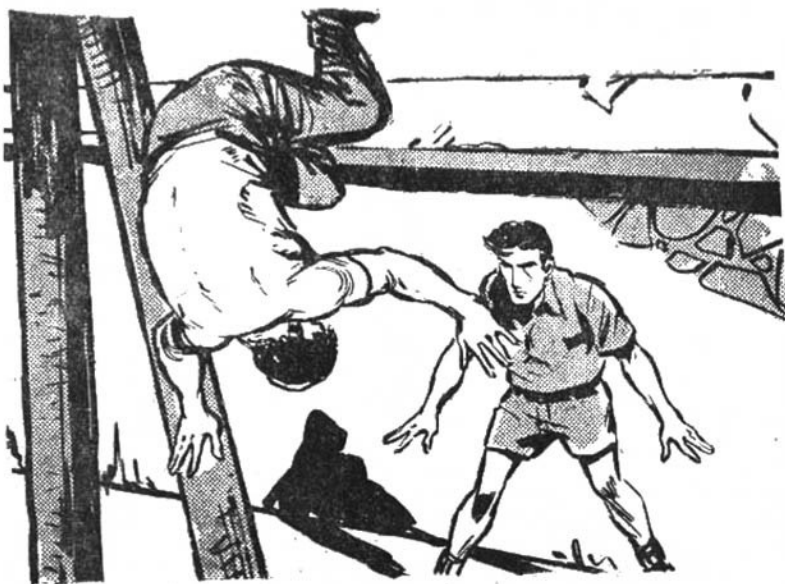
Αυτό που επακολουθεί είναι πολύ δύσκολο να το περιγράψω κανείς. "Όλοι όσοι βρίσκονται μέσα στο ύπόγειο συμπλέκονται και σχηματίζουν μια μάζα από κορμιά, χέρια και πόδια, όπου δεν μπορεί να ξεχωρίση κανείς τον αντίπαλό του!

Αυτό κρατάει μερικές μόνο στιγμές. Τέλος άγνωστο πώς ο Σπίθας καταφέρνει να αρπάξη το αυτόματο, που έχει ξεφύγει από τα χέρια του Γιώργου, και μουγγρίζει:

— Σταματήστε! 'Άλλοιώς



Με δυο πηδήματα ο Σπίθας αρπάζεται και σκαρφαλώνει επάνω



Τὸ κορμὶ τοῦ νέγρου στριφογυρίζει καί... προσγειώνεται

σὰς γαζώνω!

Σταματοῦν ὅλοι καὶ σηκώνονται. Ὁ Γιώργος θγαίνει κάτω ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν ἀντιπάλων του, σηκώνεται ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω καὶ ἀνασκιρτάει.

Ὁ Μαῦρος Δαίμονας! Ὁ νέγρος πρᾶκτωρ τῶν Γιαπωνέζων δὲν εἶναι πιὰ ἐκεῖ! Ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴ σύγχυση γιὰ νὰ φύγῃ! Στὴ σκάλα ποὺ ἀνεβάζει: στὸ ἰσόγειο ἀκούγονται τὰ δῆματά του καὶ χάνονται!

Ὁ Γιώργος ἀνασπκώνει τοὺς ὤμους του. Τοῦ ξέφυγε πάλι ὁ νέγρος ἀντίπαλός του ἀλλὰ τουλάχιστον ἔχει στὰ

χέρια του τοὺς καλύτερους συνεργάτες του. Πάνω σ' ἓνα τραπεζάκι εἶναι ἓνα τηλέφωνο. Πλησιάζει καί, κρατώντας τὸ αὐτόματο μὲ τὸ δεξιὸ χέρι συνθέτει μὲ τὸ ἀριστερὸ τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἄμερικανικῆς ἀντικατασκοπείας.

— Ἐδῶ τὸ Παιδί — Φάντασμα, λέει. Ἐχω κάνει καλὸ κυνήγι! Ὁχι!... Ὁ ἴδιος ὁ Μαῦρος Δαίμονας μοῦ ξέφυγε, ἔχω ὅμως στὰ χέρια μου τοὺς περισσότερους συνεργάτες του! Ἐλα νὰ τοὺς παραλάβῃς...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἐνῶ οἱ χιλιάδες θεατὲς τοῦ σταδίου διασκορπίζονται, πέντε

μεγάλα αυτοκίνητα της αστυνομίας φτάνουν μπροστά στο στάδιο Φόρτ. Αστυνομικοί πηδούν έξω, τρέχουν μέσα στο κτίριο και φτάνουν στο μέρος όπου είναι η μυστική τρόρτα. Εκεί τους περιμένει ο Σπίθας. Κατεβαίνουν στο υπόγειο, περνούν χειροπέδες στους γκάγκστερ και τους οδηγούν στα αυτοκίνητα. Ο Γιώργος ανεβαίνει κι' αυτός από το υπόγειο και, μαζί με το Σπίθα πηγαίνει στα αποδυτήρια. Το αδιάκοπα πεινασμένο παιδί βρίσκει εκεί τ'αρουχά του και τ'αφορεί. "Επειτα, μαζί με το Γιώργο κατευθύνεται προς την έξοδο.

Ξαφνικά, πυκνοί πυροβολισμοί από πιστόλια και από ριπές αυτομάτων γεμίζουν τον αέρα από τη μεριά της εξόδου του σταδίου. Τα δυο παιδιά τρέχουν προς τ'α εκεί ενώ οι πυροβολισμοί συνεχίζονται.

Ξαφνικά, οι κρότοι σταματούν. Ο Γιώργος με μερικά ακόμη πηδήματα φτάνει στην έξοδο και βγαίνει έξω. Τό θέαμα που αντίκρύζει γεμίζει την ψυχή του φρίκη. "Όλοι οι γκάγκστερ, με τ'α χέρια πάντοτε δεμένα με χειροπέδες, είναι! χάρω, νεκροί με τ'α κορμιά τους τρυπημένα από σφαίρες. Μαζί τους έχουν πέσει και αρκετοί αστυνομικοί άλλοι νεκροί και άλλοι τραυματισμένοι!

Γύρω, στο μεγάλο πολύκοσμο δρόμο οι διαβάτες φεύγουν προς όλες τις κατευθύν-

σεις, ούρλιαζοντας πανικόβλητοι.

Ο Γιώργος μένει ασάλευτος με τ'α δοντία σφιγμένα. Καταλαβαίνει τ'α έχει συμβή. Ο τρομερός Μαύρος Δάιμονας είχε συγκεντρώσει δυνάμεις από ανθρώπους του και είχε σαρώσει κυριολεκτικά τους αϊχμαλώτους συντρόφους του για τ'α τους έμποδισή τ'α μιλήσουν σκοτώνοντας μαζί τους και αρκετούς αστυνομικούς. Σίγουρα, ή επίθεσις έγινε με αυτοκίνητα, που τ'α τώρα τ'α έχουν χαθή μαζί με τους δολοφόνους...

Μιά φωνή λέει δίπλα του κάνοντάς τον τ'α ανασκίρτηση:

— Γιώργο! 'Επιτέλους! Είναι ή Κατερίνα με τ'α Τζιτζίκι. Τρέχουν κοντά στο Γιώργο και στο Σπίθα και τους αγκαλιάζουν.

— Δέν ξέρεις πόσο ανησύχησα, Γιώργο, λέει ή Κατερίνα στον αγαπημένο της, όταν άκουσα τους πυροβολισμούς! Νόμισα ότι χτυπούσαν έσένα!

— Σπίθα!, λέει τ'ο Τζιτζίκι στο χοντρό και άχόρταγο φίλο του. Πώς βρέθηκες πάνω στο ρίνγκ; Τ'α ακριβώς συνέβη; Και πώς κατώρθωσες τ'α νικήσης τ'ον πρωταθλητή;

Ο Σπίθας, που καταδροχίζει μερικές πάστες που πήρε από την καντίνα τ'ου σταδίου, απαντάει μπουκωμένος:

— Θά σου τ'α πώ άλλη ώρα! Τ'α τώρα δέν άδειάζω! Θέλεις δηλαδή τ'α με κάνης τ'α

χάσω μπουκιές και να πεθά-
νω από την πείνα;

Τὰ Ἑλληνόπουλα γυρίζουν
στο σπίτι τους μ' ἕνα ταξί.
Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ὁ Γιώρ-
γος εἶναι θυτισμένος σὲ σκέ-
ψεις. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ὁ
Μαύρος Δαίμονας ξέφυγε ἀ-
νάμεσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά
τους. Καί, τὸ χειρότερο θὰ
δυσκολευτοῦν τώρα πολὺ νὰ
ξαναβροῦν τὰ ἴχνη του...

Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι
γραφτὸ νὰ ξανασυναντηθοῦν
πολὺ σύντομα μὲ τὸν νέγρο
κατάσκοπο τῶν Γιαπωνέζων...



Ὁ πωλητής....
παγωγῶν!

ΤΙΑ ΝΑ ἀνακαλύ-
ψη πάλι τὰ ἴχνη
τοῦ Μαύρου Δαίμονα, ὁ Γιώρ-
γος ποὺ ἔχει σπὸ μεταξὺ ἐγ-
κατασταθῇ μὲ τὰ ἄλλα παι-
διὰ σὲ μιὰ μονοκατοικία μέ-
σα στὸ Χάρλεμ, ὀρίζει στοὺς
φίλους του ἕνα πρόγραμμα ἐ-
ρευνῶν. Τὰ παιδιὰ δὲ σταμα-
τοῦν οὔτε στιγμή. Τριγυρί-
ζουν ἀδιάκοπα στὰ μέρη ὅ-
που μποροῦν νὰ συγκεντρώ-
σουν πληροφορίες γιὰ τὸν νέ-

γρο ἀντίπαλό τους. Γιὰ νὰ
μὴν προκαλοῦν τὴν προσοχὴ
κάνουν διάφορες δουλειές. Ἡ
Κατερίνα πουλάει λουλούδια.
Τὸ Τζίτζικι γυαλίζει παπού-
τσια, ὁ Γιώργος ντυμένος μὲ
μιὰ φόρμα ἐργάτη, κάνει τὸν
ἠλεκτρολόγο. Ὅσο γιὰ τὸ
Σπίθα, ἔχει μεταβληθῇ σέ...
πωλητὴ παγωγῶν! Ἐχει ἀγο-
ράσει ἕνα ποδήλατο καροτσά-
κι — ψυγεῖο, τὸ ἔχει γεμίσει
παγωτὸ καὶ κάνει βόλτες μέ-
σα στοὺς δρόμους τῆς συνοι-
κίας τῶν νέγων καὶ τοῦ ὑ-
ποκόσμου, τὸ Χάρλεμ, που-
λῶντας παγωτὰ.

Φυσικά, τὰ περισσότερα
παγωτὰ τὰ τρώει ὁ ἴδιος!
Ἔνα πουλάει καὶ τρία τρώ-
ει! Καὶ ἀναστενάζει κάθε τό-
σο:

— Ἀασαχ! Τὶ ὠραία ποὺ
εἶναι! Δὲν τῶξερα ὅτι εἶναι
τόσο εὐχάριστο νὰ κάνης τὸν
παγωτὰ! Μανούλα μου!

Ἡ εὐτυχία αὐτὴ συνεχίζε-
ται δυὸ ὁλόκληρες μέρες. Ὁ-
χι παραπάνω! Γιατὶ ἡ μοῖρα
μὲ τὴ μορφὴ ἐνὸς φορτηγοῦ
αὐτοκινήτου, ἔρχεται νὰ βάλῃ
τέρμα στὴ σταδιοδρομία τοῦ
Σπίθα ὡς παγωτὰ!

Εἶναι τὸ ἀπόγευμα τῆς
δεύτερης μέρας. Ὁ Σπίθας
διασχίζει ἕνα δρόμο τοῦ Χάρ-
λεμ φωνάζοντας:

— Παγωτὰ! Νόστιμα πα-
γωμένα παγωτὰ! Νὰ τρώῃ
ἡ μάνα καὶ τοῦ παιδιοῦ της
νὰ μὴ δίνη! Μανούλα μου!
Πάρτε νὰ εὐχαριστηθῇτε!

Καθὼς κάνει πετάλι ἀργά,
τρώγοντας συγχρόνως ἕνα
παγωτὸ, δὲν ἀντιλαμβάνεται

ὅτι ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἓνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο κυλάει πίσω του, παρακολουθώντας τὶς κινήσεις του.

Ξαφνικά, τὸ αὐτοκίνητο ἀναπτύσσει ταχύτητα καὶ πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σπίθα. Αὐτὸ τὸ ἀντιλαμβάνεται μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί. Καί, μὲ τὴ διαίσθησι πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ ἀδιάκοπος ἀγώνας του ἐναντίον τῶν πρακτῶν τοῦ ἐχθροῦ, ἀντιλαμβάνεται ὅτι μέσα ἀπὸ τὸ φορτηγὸ αὐτοκίνητο κάποιος ἔχει ἀνασηκώσει ἓνα ὄπλο καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ τὸ χρησιμοποίησιν ἐναντίον του!

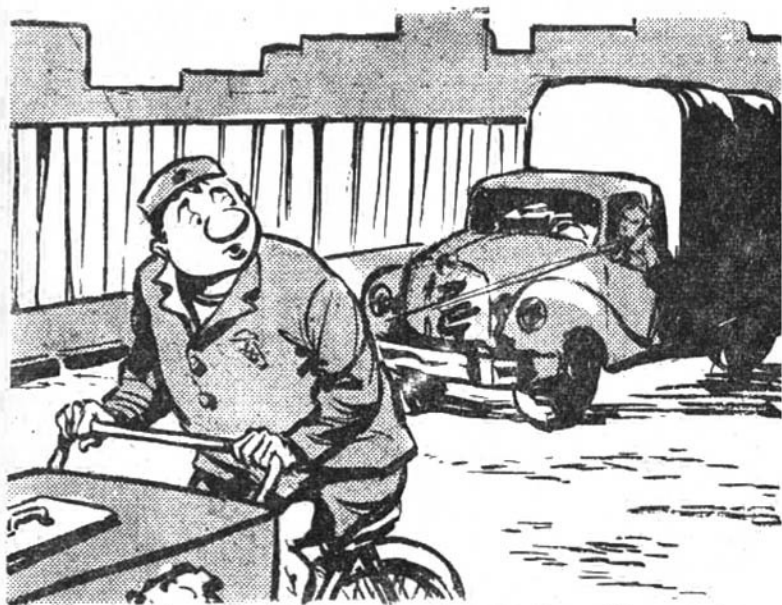
Χωρὶς νὰ διστάσῃ, μὲ κινήσεις ἐντελῶς ἐνστικτώδεις, ὁ Σπίθας γέρνει πρὸς τὰ πλάγια καὶ πέφτει ἀπὸ τὸ ποδήλατο, ἀφήνοντας τὸ παχύ κορμί του νὰ κυλιστῇ μακριὰ πάνω στὴν ἀσφαλτο. Ταυτόχρονα, ἀπὸ τὸ φορτηγὸ ἓνα πιστόλι ἀρχίζει νὰ γαβγίζει, στέλνοντας σφαῖρες, πού ὁμως δὲ βρίσκουν τὸ στόχο τους στὴ θέσι του.

— Μανούλα μου!, σκέπτεται ὁ Σπίθας. Θέλουν νὰ μὲ πάρουν... τὰ παγωτά!

Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα τὸ αὐτοκίνητο πέφτει πάνω στὸ ποδήλατο, πού ἔχει μείνει ἀκυβέρνητο, καὶ τὸ συντρί-



— Κάποιος τρόπος θὰ ὑπάρχῃ νὰ ἀνοίγῃ, μονολογεῖ



‘Από τὸ φορτηγὸ, κάποιον περιστροφὸ ἐμφανίζεται καί...

βει σκορπίζοντας τὰ παγωτὰ πάνω στὴν ἀσφαλτο! Τέλος καταλαβαίνοντας ὅτι ἀπέτυχαν στὴν δολοφονικὴ τους ἀπόπειρα, οἱ ἄνθρωποι τοῦ αὐτοκινήτου ἀναπτύσσουν ταχύτητα καὶ ἀπομακρύνονται.

Δὲ φεύγουν μόνοι τους ὁμως. Ὁ Σπίθας τρίζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ λύσσα, ἔχει πεταχτὴ ὀρθίως καὶ ἔχει πηδήσει πρὸς τὸ αὐτοκίνητο. Ἐχει πιαστῇ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ φορτηγοῦ ἔχει κρεμαστῇ καὶ ἔχει σκαρφαλώσει μέσα. Τὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου εἶναι ἄδειο καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὁδηγοῦ ὁ

που εἶναι καθισμένοι οἱ δολοφόννοι, δὲ φαίνεται ὁ Σπίθας καθὼς κάθεται χάμω ἀγκομαχώντας καὶ τρέμοντας ὁλόκληρος ἀπὸ θυμὸ.

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει. Μοῦ χάλασαν τὰ παγωτὰ! Τὰ ὠραῖα μου παγωτὰ! Θὰ τοὺς τσακίσω! Θά...

Σωπαίνει. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὁδηγοῦ ποὺ χωρίζεται ἀπὸ τὸ πίσω μέρος μ’ ἓνα μουσαμὰ μόνο, ἀκούει κουβέντες:

— Ὁ Μαῦρος Δαίμονας θὰ θυμώσει πολὺ ποὺ δὲν κατα-

φέραμε να ξεκάνουμε τὸ Σπίθα!

— Τὶ μπορούσαμε νὰ κάνομε; Τὸ καταραμένο παιδί προλαβε καὶ πήδησε ἀπὸ τὸ ποδήλατό του! Ἄν καθόμαστε ἐκεῖ λίγο ἀκόμη γιὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσουμε θὰ μᾶς ἐπιανε ἡ ἀστυνομία!

Ὁ Σπίθας ζαρώνει τὰ φρύδια του. Ὅσο χοντροκέφαλος κι' ἂν εἶναι καταλαβαίνει τώρα ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἤθελαν νὰ καταστρέψουν τὰ παγωτά του, ἀλλὰ νὰ σκοτώσουν τὸν ἴδιο καὶ μάλιστα κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαύρου Δαίμονα!

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει. Αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο θὰ μὲ πάη γραμμὴ στὸ Μαύρο Δαίμονα! Εἶμαι σπουδαῖος ὁμως, ἔ; Ὅλο ἐγὼ ἀνακαλύπτω τὰ ἴχνη τοῦ νέγρου! Δὲν ξέρω τὶ θὰ ἔκανε ὁ Γιώργος καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ χωρίς ἐμένα!

Καὶ φουσκώνει τὸ στήθος του μὲ καμάρι...

Τὸ αὐτοκίνητο διασχίζει ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ Χάρλεμ καὶ τέλος σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ ταβέρνα. Τρεῖς ἄντρες πηδοῦν ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ καὶ μπαίνουν στὴν ταβέρνα, χωρίς νὰ νοιαστοῦν νὰ κυττάξουν στὸ πῖσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ Σπίθας πηδάει μὲ τὴ σειρά του ἔξω, πλησιάζει στὴν πόρτα τῆς ταβέρνας καὶ κυττάζει μέσα. Βλέπει τοὺς τρεῖς ἄντρες νὰ διασχίζουν τὴν ταβέρνα, ν' ἀνοίγουν μιὰ πόρτα στὸ βάθος τῆς καὶ νὰ χώ-

νωνται πίσω τῆς.

Διστάζει. Στὰ ρουθούνια του νοιώθει τὴν ὀσμὴ φαγητῶν καὶ αἰσθάνεται τὴν ἀκαταμάχητη ἐπιθυμία νὰ μῇ στὴν ταβέρνα καὶ νὰ φάη! Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, κάτι τοῦ λέει μέσα του ὅτι πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Γιώργο. Σίγουρα, στὸ πῖσω μέρος τῆς ταβέρνας αὐτῆς, οἱ δολοφόνιοι τοῦ αὐτοκινήτου κουβεντιά-ζουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ τὸν Μαύρο Δαίμονα.

Ὁ Σπίθας σφίγγει τὰ δόντια του καὶ παίρνει μιὰ μεγάλη ἀπόφασι.

— Θὰ θυσιάσω!, λέει σιγανά. Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα, μὰ θὰ εἰδοποιήσω τὸ Γιώργο!

Πηγαίνει πρὸ πέρα, ὅπου ὑπάρχει ἕνας τηλεφωνικὸς θάλαμος, καὶ συνθέτει τὸν ἀριθμὸ τοῦ διαμερίσματος τῶν παιδιῶν. Εἶναι τυχερός. Βρίσκει ἐκεῖ τὸ Γιώργο ποὺ μόλις ἔχει ἐπιστρέψει ἀπὸ τὶς ἐρευνές του, ἐνῶ ἡ Κατερίνα καὶ τὸ Τζιτζίκι δὲν ἔχουν γυρίσει ἀκόμη.

— Ἐλα γρήγορα!, Γιώργο!, λέει ὁ Σπίθας. Μοῦ φαίνεται ὅτι κρατᾷμε τὸν Μαύρο Δαίμονα!

Στὸ ἄντρο τοῦ νέγρου



ΙΝΕΙ στὸ Παιδί — Φάντασμα τῆς διευθυνσι τῆς ταβέρνας, κλείνει τὸ ἀκουστικὸ καί, ἡσυχος πιά ὅτι ἔκανε τὸ κα-

θήκον του, μπαίνει στην ταβέρνα και παραγγέλλει τρεις μερίδες ψητό με μακαρόνια!

Καθώς τρώει, από την πόρτα του δάσους δγαίνονται οι τρεις άνθρωποι που δοκίμασαν να τον σκοτώσουν. Περνούν από δίπλα του χωρίς να τον αντιληφθούν, κατευθύνονται προς την έξοδο και δγαίνουν στο δρόμο. Ο Σπίθας δέν τὸ κουνάει ἀπὸ τὴ θέσι του. Ούτε ἀτομικὴ δόμδα δὲ μπορούσε νὰ τὸν κουνήσει ἀπὸ ἐκεῖ, ὅσο ἔχει ἀκόμη φαγητὸ μπροστά του!

Ἀκούει τὸ αὐτοκίνητο νὰ βάζει μπρὸς καὶ νὰ ξεκινάει.

— Γκαρσόν!, φωνάζει. Φέρε μου τρεῖς μερίδες ἀκόμη!

Ο Σπίθας βρίσκεται ἀπὸ τὴν ἑνατὴ μερίδα του, ὅταν ἡ πόρτα τῆς ταβέρνας ἀνοίγει καὶ ὁ Γιώργος μπαίνει μέσα. Πηγαίνει γραμμὴ στὸ τραπέζι τοῦ Σπίθα καὶ τοῦ λέει αὐστηρά:

— Γιατὶ μπήκες στὴν ταβέρνα; Ἐπρεπε νὰ μείνης ἔξω καὶ νὰ μὲ περιμένης! Ἄν ἔχουν ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία σου ἐδῶ θά...

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Γιώργο!, κάνει ἄγρια ὁ Σπίθας. Ἐχουμε προηγούμενα; Ἐχθρὸς μου εἶσαι; Γιατὶ θέλεις νὰ μὲ κάνης νὰ μείνω νηστικός καὶ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα; Γιατί...

Ο Γιώργος, ξέροντας ὅτι ὅταν ἔχει μπροστά του φαγητό, ὁ Σπίθας δέν εἶναι δυνατόν νὰ λογικευτῇ, τὸν διακόπτει:

— Καλά, καλά! Σὲ ποιά

πόρτα μπήκαν;

— Σ' ἐκείνη ἐκεῖ! Ἐφυγαν τώρα οἱ τρεῖς ποὺ θέλησαν νὰ μὲ ξεκάνουν...

— Μείνε ἐδῶ, λέει ὁ Γιώργος. Καὶ νὰ εἶσαι ἕτοιμος νὰ μὲ βοηθήσης σὲ περίπτωσι ἀνάγκης!

— Ἐντάξει!

Ο Γιώργος, προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίγει καὶ βρίσκεται σ' ἓνα διάδρομο. Δυὸ πόρτες ὑπάρχουν ἐκεῖ ἀπὸ κάθε μεριά. Ο Γιώργος δισταίνει γιὰ μερικὲς στιγμές. Ξαφνικά, μιά ἀπὸ τὶς πόρτες ἀνοίγει καὶ ὁ... Μαῦρος Δαίμονας κάνει τὴν ἐμφάνισί του, κρατώντας ἓνα μεγάλο περιστροφό. Τὸ μαῦρο πρόσωπό του εἶναι συσπασμένο ἀσχημα ἀπὸ ἓνα σατανικό χαμόγελο.

— Ο φίλος μου, τὸ Παιδί — Φάντασμα!, κάνει. Νὰ μιά εὐχάριστη ἐκπληξί! Πρέπει ὁμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲ σὲ περίμενα καὶ ὅτι ἂν δὲν ἄκουγα τὰ βήματά σου καὶ δὲν ἔβγαينا νὰ σὲ προὔπαντήσω θὰ μ' ἔβαζες στὸ χέρι! Πέρασε μέσα ὁμως! Πέρασε μέσα! Καὶ κράτησε τὰ χέρια σου ψηλά!

Ο Γιώργος ὑπακούει. Σηκώνει τὰ χέρια του καὶ μπαίνει στὸ δωμάτιο. Εἶναι ἓνα μεγάλο δωμάτιο ἐπιπλωμένο σὰν γραφεῖο. Τρεῖς ἄλλοι ἄνδρες εἶναι καθισμένοι ἐκεῖ μέσα, ἓνας νέγρος καὶ δυὸ λευκοί, γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι. Στὴ μέση τοῦ τραπέζιου εἶναι τοποθετημένο ἓνα ἀγαλματάκι, ἓνα χρυσὸ ἀγαλμα

τάκι που παριστάνει ένα σκύλο και δεν έχει μέγεθος μεγαλύτερο από μισή παλάμη.

— Παιδιά, λέει ο Μαύρος Δαίμονας, σάς παρουσιάζω τὸ Παιδί — Φάντασμα!

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀνασκιρτοῦν, ὁ νέγρος συνεχίζει:

— Ἦρθε νὰ μᾶς κάνη μιὰ μικρὴ ἐπίσκεψι! Εἶναι καλὸς φίλος! Χά, χά, χά!

Οἱ ἄλλοι τὸν μιμοῦνται καὶ γελοῦν, ἐνῶ ὁ Γιώργος στέκεται μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα καὶ τὸ πρόσωπο ἥρεμο. Ξαφνικά, ὁ Μαύρος Δαίμονας σοβαρεύεται. Τὰ διαπεραστὰ μάτια του καρφώνονται στὰ μάτια τοῦ Γιώργου καὶ λέει βραχνά:

— Ἦρθες μόνος ἢ ἔχεις κι' ἄλλους ἑξῶ;

— Δυστυχῶς ἦρθα μόνος, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. Παρακολούθησα τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ ὅποιο οἱ ἄνθρωποι σου δοκίμασαν νὰ σκοτώσουν τὸ Σπίθα καὶ ἀνακάλυψα τὸ κρησφύγετό σου. Εἶχα τὴν ἀτυχὴ ἔμπνευσι νὰ θελήσω νὰ ἐξακριβώσω μόνος μου, ἂν πραγματικὰ θρῖσκεσαι ἐδῶ καὶ τὴν ἔπαθα.

— Θὰ τὸ δοῦμε αὐτό, λέει ὁ νέγρος σηκώνοντας ἓνα τηλέφωνο.

Στὸ ἀκουστικὸ λέει:

— Τζὼν! Κύτταξε γύρω ἀπὸ τὴν ταβέρνα μήπως δῆς τίποτε ὑποπτοὺς νὰ τριγυρίζουν! Γρήγορα!

Περνοῦν μερικὰ λεπτά. Ξαφνικά, τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει καὶ ὁ Μαύρος Δαίμονας τὸ σηκώνει. Μιὰ φωνὴ λέει:

— Ὅλα ἐντάξει! Δὲν εἶναι κανεὶς γύρω!

— Ὡραία! Φέρε μας τώρα τὸ γεῦμα!

— Ἀμέσως!

Ὁ νέγρος ἀφήνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ γυρίζει στὸ Γιώργο.

— Καὶ τώρα οἱ δύο μας! λέει. Θὰ πεθάνῃς μὲ τὸν πιὸ φριχτὸ τρόπο. Παιδί — Φάντασμα! Ἀφοπλίστε τον!

Οἱ ἄλλοι τὸν ψάχνουν καὶ τὸν ἀφοπλίζουν. Ἐπειτα, τὸν καθίζουν σὲ μιὰ καρέκλα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου καὶ βγάζουν ἀπὸ ἓνα στυλέττο ὁ καθένας.

Ὁ Μαύρος Δαίμονας πιάνει τὸ στυλέττο του ἀπὸ τὴ λεπίδα καὶ τὸ ἐκφενδονίζει ἐναντίον τοῦ Ἑλληνόπουλου, ποὺ μένει ἀπολύτως ἥρεμο. Τὸ στυλέττο ἔρχεται καὶ χτυπάει τὸ Γιώργο κατὰ στήθα, ἀλλά... μὲ τὸ μέρος τῆς λαβῆς, καὶ πέφτει στὸ πάτωμα. Τρία ἄλλα στυλέττα τινάζονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γιώργου ταυτόχρονα. Τὸν χτυποῦν καὶ αὐτὰ στὸ στήθος, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς λαβῆς, καὶ πέφτουν στὸ πάτωμα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κακούργους μαζεύει τὰ στυλέττα ἀπὸ χάμω καὶ τὰ μοιράζει.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ἓνα γκαρσόνι μπαίνει. Κουβαλάει ἓνα δίσκο ὅπου εἶναι τοποθετημένη μιὰ ψητὴ γαλοπούλα μὲ πατάτες. Ἀκουμπάει τὸ δίσκο πάνω στὸ τραπέζι, στρώνει πιάτα καὶ μαχαίρο-πήρουνα καὶ βγαίνει.

Ὁ Μαύρος Δαίμονας λέει:

— “Άς φάμε πρώτα, παιδιά! Έπειτα, συνεχίζουμε το παιχνίδι μας με το Παιδί-Φάντασμα!”

Πηγαίνει κοντά στο Γιώργο και ή γροθιά του τινάζεται ξαφνικά προς τα εμπρός και χτυπάει το Έλληνόπουλο ανάμεσα στα μάτια. Ο Γιώργος χάνει άμέσως τις αισθήσεις του.

— Αυτό για να καθήσης ή-συχος όσο θα τρώμε, λέει καγχάζοντας ο νέγρος.

Καί κάθεται στο τραπέζι μαζί με τους άλλους...



Έπεμβαίνει
ο Σπίθας

ΣΤΟ μεταξύ, ο Σπίθας συνεχίζει τς φαγητό του. Έχει τελειώσει τη δέκατη μερίδα, όταν του έρχεται όρεξι να φάη ψητή γαλοπούλα.

Σάν να μάντεψε το γκαρσόνι την επιθυμία του, βγαίνει εκείνη τη στιγμή από το μέρος της κουζίνας, κρατώντας ένα δίσκο με μία μεγάλη ψητή γαλοπούλα με πατάτες. Προχωρεί προς το βάθος

της ταβέρνας και χάνεται πίσω από την πόρτα, που είχε περάσει λίγα λεπτά πριν ο Γιώργος.

— Μανούλα μου!, κάνει ο Σπίθας υπόκωφα. Θέλω κι' εγώ γαλοπούλα!

Περιμένει γεμάτος άνυπομονησία να γυρίση το γκαρσόνι, τρέμοντας κυριολεκτικά από τη λιγούρα που τον έχει πιάσει.

— Μανούλα μου!, κάνει ανάμεσα στα δόντια του. Επίτηδες το κάνει; και άργει για να με κάνει να πεθάνω από την πείνα! Θά...

Το γκαρσόνι κάνει την εμφάνισί του και ο Σπίθας τον φωνάζει κοντά του.

— Θέλω μια ψητή γαλοπούλα, σάν εκείνη που πήγες μέσα, λέει.

— Δέν έχουμε άλλη, απαντάει το γκαρσόνι. “Αν θέλεις μά παραγγείλεις μία, θα σάς την έχουμε έτοιμη σέ τρείς ώρες καί...”

— Μανούλα μου!, βογγάει ο Σπίθας. Θέλεις λοιπόν να με κάνης να πεθάνω από την πείνα; Θέλω γαλοπούλα τώρα άμέσως! Πήγαινε να μου φέρης εκείνη που κουβάλησες πριν από λίγο!

— Αυτό δέ γίνεται!, απαντάει έντονα το γκαρσόνι. Καί νομίζω ότι αρκετά έφαγες. Που πηγαίνουν όλα αυτά τα φαγητά που τρώς; Τρύπιο είναι το στομάχι σου;

‘Ο Σπίθας άγριεύει.

— Δέ μου λές, κάνει γρυλίζοντας, έλεγκτή στο στομάχι μου σ’ έβαλα; “Ε; Νά!

Καί ἡ γροθιά του προσγειώνεται στο στομάχι τοῦ γκαρσονιού, πού διπλώνεται στὰ δύο καί θρίσκειται καθισμένο πλάϊ στο Σπίθα, σέ μιὰ καρέκλα. Μιά δεύτερη γροθιά τοῦ ἀχόρταγου παιδιοῦ, κάνει τὸ γκαρσόνι νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του καί νὰ μείνῃ ἀσάλευτο στὴν καρέκλα του, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ τραπέζι. Τὸ μέρος ὅπου εἶναι καθισμένος ὁ Σπίθας εἶναι ἀρκετὰ σκοτεινὸ καί, καθὼς ὅλη αὐτὴ ἡ σκιερὴ διαδραματίζεται ἐντελῶς ἀθόρυβα, κανένας δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸ παραμικρό.

Ὁ Σπίθας σηκώνεται καὶ βαδίζει πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δάθους μὲ μεγάλα βήματα. Τὴν ἀνοίγει, περνάει στὸ διάδρομο καὶ ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴ μύτη του, πού συλλαμβάνει τὴν ὁσμὴ τῆς γαλοπούλας ἀπὸ μακριά, σταματᾷ: μπροστὰ στὸ δωμάτιο ὅπου βρίσκονται οἱ κακοποιοί.

Μέσα στὸ δωμάτιο, οἱ τέσσερις κατὰσκοποι ἔχουν κόψει τὴ γαλοπούλα καὶ τὴν ἔχουν σερβίρει στὰ πιάτα τους. Ὁ Γιώργος εἶναι πάντα ἀναίσθητος, μερικὲς ὁμῶς ἀδιόρατες κινήσεις τῶν βλεφάρων του δείχνουν ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ συνέλθῃ.

Πραγματικά, τὰ βλέφαρά του παίζουν καὶ ἀνοίγουν. Κυττάζει σατισμένος τοὺς τέσσερις ἀνθρώπους. Δὲ θυμᾶται γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα πού βρίσκεται. Ἐπειτα, ξαναγουρίζει στὴν πραγματικότητα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ

δράσῃ τώρα πού ἔχει μερικὲς ἀμυδρὲς ἐλπίδες σωτηρίας.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Μαῦρος Δαίμονας, πού εἶναι καθισμένος ὥστε νὰ ἐπιτηρῇ τὸν αἰχμάλωτό του, βγάζει τὸ στιλέττο του καὶ τὸ ἀκουμπάει δίπλα του πάνω στὸ τραπέζι.

— Παιδί - Φάντασμα, λέει, ἂν κάνῃς τὴν παραμικρὴ ὑποπτη κίνησι, τὸ στιλέττο μου θὰ καρφωθῇ στὴν καρδιά σου! Θά...

Ἡ πόρτα ἀνοίγει μὲ πάταγο καὶ ὁ Σπίθας ὀρμαεῖ μέσα σὰν μαινόμενος ταῦρος. Βλέπει τοὺς τέσσερις ἄντρες, βλέπει τὰ πιάτα τῶν γεμάτα ψηττῇ γαλοπούλα καὶ ἓνα οὐρλιαχτὸ πεινασμένου θηρίου ξεπηδάει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του. Τὸ ἀδιόκοπα πεινασμένο παιδί μεταβάλλεται σὲ θύελλα δράσεως!

Πρὶν οἱ κατάπληκτοι γκαγστερ προλάβουν νὰ συνέλθουν, ὁ Σπίθας ρίχνεται ἀνάμεσά τους. Ἡ γροθιά του προσγειώνεται στὸ σαγόνι τοῦ πιὸ κοντινοῦ, ἐνὸς ξανθοῦ λευκοῦ γίγαντα, καὶ τὸν τινάζει πρὸς τὰ πίσω πάνω σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, πού εἶναι καθισμένος δίπλα του. Χωρὶς νὰ σταματήσῃ καθόλου, ὁ Σπίθας συνεχίζει τὴν ἐπίθεσί του ἐναντίον τοῦ τρίτου ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Μαύρου Δαίμονα. Τοῦ δίνει στὸ σαγόνι μιὰ κεφαλιά, πού τὸν στέλνει νὰ κυλιστῇ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου μὲ τὶς αἰσθήσεις χαμένες.

Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν Μαῦρο Δαίμο-

να. 'Ο τρομερός νέγρος έχει αρπάξει το στιλέττο του και σηκώνει ψηλά το χέρι του για να τὸ ἐκτοξεύσει ἐναντίον τοῦ Σπίθα.

Δὲν προλαβαίνει νὰ τὸ κάνη αὐτό. Ἐνα ἱπτάμενο σώμα πέφτει ἐπάνω στὸ ὑψωμένο χέρι του καὶ τὸ στιλέττο ἀποσπάται ἀπὸ τὰ δάχτυλά του καὶ πέφτει στὸ ἔδαφος. Εἶναι ἡ καρτέλα τοῦ Γιώργου, ποὺ τὸ Παιδί - Φάντασμα ἔχει πετάξει μιὰ στιγμή πρὶν τὸ στιλέττο ταξιδεύῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σπίθα!

Ὁ Μαῦρος Δαίμονας γυρίζει, βλέπει τὸ Παιδί - Φάντασμα ἑτοιμο νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του καὶ νοιώθει τὴν ψυχὴ του νὰ κυριεύεται ἀπὸ πανικό. Πηδάει πρὸς τὴν πόρτα καὶ βγαίνει στὸ διάδρομο. Ὁ Γιώργος δὲν ἐννοεῖ νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία. Τρέχει ἔσπρωτο, διασχίζει τὸ διάδρομο, διασχίζει πίσω ἀπὸ τὸ νέγρο τὴν ταξέρνα καὶ βγαίνει μαζί του στὸ δρόμο.

Εἶναι ἕνας ἀπόμερος δρόμος, ὅπου, μέσα στὸ μισοσκότιστο τοῦ βραδίου ποὺ ἔχει πέσει στὸ μεταξύ, κυκλοφοροῦν ἐλάχιστοι διαβάτες. Ὁ Γιώργος φτάνει μὲ μερικὰ πηδήματα τὸν ἀντίπαλό του, ρίχνεται ἐπάνω του καὶ τὸν ἀρπάζει. Τοῦ ἐφαρμόζει μιὰ συντριπτική λαβὴ τῆς ἰαπωνικῆς πάλης, κάνει μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν αὐτὸ του, γέρνει ἀπότομα καὶ τραβάει τὸν νέγρο ἀπὸ τὸ λαϊμό μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Οὐρλιάζοντας ἀπὸ τρόμο καὶ λύσσα, ὁ Μαῦρος Δαί-

μονας χάνει τὴν ἐπαφὴ του μὲ τὸ ἔδαφος καὶ ταξιδεύει στὸν ἀέρα. Διαγράφει μιὰ γοργὴ τροχιά καὶ πηγαίνει καὶ θρονάει λίγα μέτρα πρὸ πέρα πάνω στὸ πεζοδρόμιο.

Μένει ἀκίνητος χάμω, μὲ τὶς αἰσθήσεις του μισοχαμένες. Ὁ Γιώργος τρέχει κοντά του, ἀποφασισμένος νὰ τελειώῃ πιά μιὰ γιὰ πάντα μὲ τὸν τρομακτικὸ πράκτορα τῶν Γιαπωνέζων. Μὰ ὁ Νέγρος ἔχει κιόλας πεταχτῇ ὀρθίος καὶ τὸν περιμένει. Ἡ γροθιά του βρίσκει τὸ Γιώργο ἀπροετοίμαστο καὶ τὸν στέλνει νὰ κυλιστῇ χάμω. Ὅταν τὸ Παιδί - Φάντασμα ἀνορθώνεται μ' ἕνα πῆδημα, ὁ νέγρος δὲν εἶναι πιά ἐκεῖ. Ἐχει ἐξαφανιστῇ. Ἐχει προτιμήσῃ νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια παρὰ νὰ συνεχίσῃ τὴ σύγκρουσι μὲ τὸν μικρὸ ἀλλά ἐπικίνδυνο ἀντίπαλό του...



Τὸ ἀγαλματάκι

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ γυρίζει τρέχοντας στὴν ταξέρνα, ὅπου ἔχει καταφύγει κιόλας ἡ ἀστυνομία, εἰδοποιημένη ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς τῶν γκάγκστερ. Ὁ Γιώργος τοὺς δείχνει τὰ χαρτιά μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἔχει ἐφο-



Ένώ ό Σπίθας κάνει ένα πλονζόν, τó καρτσάκι μέ τά παγωτά γίνεται... σούπα!

διάσει, ἡ ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας καὶ μπαίνει μέσα. Ὁ ταβερνιάρης καὶ τὸ γκαρσόνι ἔχουν ἐξαφανιστῇ. Ὅπως ἔχουν ἐξαφανιστῇ ἐπίσης καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοι τοῦ νέγρου, ποὺ ἦσαν μέσα στὸ μέσα δωμάτιο. Ἐκεῖ δὲν εἶναι παρὰ μόνο ὁ Σπίθας. Τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί εἶναι καθισμένο στὸ τραπέζι καὶ πρῶει ἀπληροτα τὴν ψηπὴ γαλοπούλα, ἀφήνοντας βογγητὰ εὐχαριστήσεως. Ὅταν τὸν ρωτᾷ ὁ Γιώργος, ὁ Σπίθας ἀπαντᾷ:

— Τοὺς ἔδωρα μὲ τὴν ψυχὴ μου, ὥσπου τὸ δαλαν στὰ πόδια! Τότε τοὺς ἄφησα νὰ φύγουν καὶ κάθησα νὰ βάλω καμμιά μπαουκιὰ στὸ στόμα μου γιὰ νὰ μὴν πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα! Μὴ μοῦ πιάνης κουθέντα τώρα καὶ μὲ κάνης καὶ χάνω μπαουκιές!

Καὶ συνεχίζει τὸ καταβρόχθισμα τῆς γαλοπούλας. Ὁ Γιώργος ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ κάτι, ὅταν, πάνω στὸ τραπέζι, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου ἦταν λίγο πρὶν καθισμένος ὁ Μαῦρος Δαίμονας, βλέπει κάτι ποὺ λάμπει.

Εἶναι τὸ χρυσὸ ἀγαλματάκι τοῦ σκύλου, ποὺ εἶχε προσέξει μπαίνοντας τὴν πρώτη φορὰ στὸ δωμάτιο. Ζαρώνει τὰ φρύδια του καὶ πηγαίνει κοντὰ. Παίρνει τὸ ἀγαλματάκι στὰ χέρια του καὶ τὸ ἐξετάζει μὲ προσοχή. Εἶναι πραγματικὰ χρυσὸ καὶ φτιαγμένο μὲ μεγάλῃ τέχνῃ. Τὴ γυρεύει ὅμως τὸ ἀγαλματάκι αὐτὸ μέσα στὸ πίσω δωμάτιο μιᾶς λαϊκῆς ταβέρνας; Τί γυρεύει πάνω στὸ τραπέζι, ὅπου εἶχαν μιὰ σύσκεψη ὁ Μαῦρος Δαί-

μονας καὶ οἱ ἄνθρωποι του;

Κάτι λέει μέσα του ὅτι τὸ ἀγαλματάκι αὐτὸ ἔχει κάποια ἰδιαίτερη σημασία. Ὅτι εἶναι τὸ κλειδί ποὺ θὰ ὀδηγήσῃ ἴσως στὴ σύλληψη ἢ τὴν ἐξόντωση τοῦ Μαύρου Δαίμονα!

Τὸ βάζει στὴν τσέπη του καὶ λέει στὸ Σπίθα:

— Πάμε σπῆτι!

— Ποτέ!, δηλώνει τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο καὶ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ παιδί. Δὲ θὰ φύγω ἀπὸ δῶ πρὶν γεμίσω γιὰ καλὰ τὸ στομάχι μου! Πήγαине μόνος σου καὶ θάρρω ἀργότερα.

Ὁ Γιώργος ἀνασπικώνει τοὺς ὤμους του καὶ ἀπομαικρύνεται. Ξέρεي ὅτι, ὅταν ὁ Σπίθας ἔχη φαγητὸ μπροστά του, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀποσπάσει κανεὶς οὔτε μὲ βίτζι!

Βγαίνει ἀπὸ τὴν ταβέρνα, παίρνει ἕνα ταξὶ καὶ γυρίζει στὸ σπῆτι. Ἡ Κατερίνα καὶ τὸ Τζίτζικι δὲν ἔχουν ἀκόμη ἐπιστρέψει ἀπὸ τὶς ἀνιχνεύσεις τους καὶ ὁ Γιώργος κάθεται σ' ἕνα τραπέζι, ἀκουμπᾷ μπροστά του τὸ χρυσὸ σκύλο καὶ ἐξετάζει τὸ μικρὸ ἀγαλμα μὲ προσοχή. Ποιὰ σημασία μπορεῖ νὰ ἔχη; Νὰ εἶναι ἄραγε κάτι συμβολικὸ ἢ μήπως δὲν εἶναι παρὰ μιὰ κρύπτη, ποὺ περιέχει κάποιο σοβαρὸ μήνυμα;

Βγάζει ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕνα φακὸ καὶ ἐξετάζει τὴν ἐπιφάνεια τοῦ μετάλλου προσεκτικὰ. Ξαφνικά, ἀνασπικρτάει. Διακρίνει μιὰ λεπτή, σχεδὸν ἀδιόρατῃ σχισμῇ! Μιὰ σχισμὴ ποὺ μὲ γυμνὸ μάτι δὲ θὰ μπορούσε νὰ διακρίνῃ ποτέ! Σίγουρα, τὸ ἀγαλμα ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μέρη, ποὺ εἶναι

βιδωμένα μεταξύ τους στο ση μείο αυτό της σχισμής.

Με χαρά, προσπαθεί να ξε βιδώσει το άγαλμα. "Όση ό- μως προσπάθεια κι' αν κατα- βάλλη, δὲ γίνεται τίποτε. Ἡ σχισμὴ δὲν πλαταίνει καθό- λου. Τὸ ἀγαλματάκι δὲν ξεβι- δώνεται!

Ἀπορροφημένος καθὼς εἶ- ναι μὲ τὸ ἀγαλματάκι, δὲν ἀν- τιλαμβάνεται κάτι πού γίνε- ται πίσω του. Δὲν ἀκούει τὴν πόρτα πού ἀνοίγει ἐντελῶς ἀ- θόρυβα καὶ δὲ βλέπει κάποιον νὰ γλιστράει μέσα μὲ κινή- σεις γάτας.

Εἶναι ὁ Μαύρος Δαίμονας, ὁ νέγρος κατὰσκοπος τῶν Για πωνέζων! Στὸ χέρι του κρα- τάει ἓνα μικρὸ κλῶμπ καὶ πλὴρ σιάζει ἀπὸ πίσω τὸν Γιώργο, μὲ μεγάλα γατίσια βήματα.

Ὅταν φτάνη κοντά του, τὸ χέρι μὲ τὸ κλῶμπ ἀνεβοκατε- βαίνει: καὶ ὁ Γιώργος δέχεται ἓνα τρομακτικὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, πίσω ἀπὸ τὸ αὐτί. Ἀμέσως, ὁ κόσμος χάνεται: γιὰ τὸ Παιδί - Φάντοσμα. Βυ- θίζεται σὲ μιὰ μούση ἄβυσσο χωρὶς τέλος. Καθὼς πέφτει στὸ σκοτάδι τῆς λιποθυμίας, ἀκούει, σὰν ἀπὸ πολὺ μακριά, τὴ φωνὴ τοῦ νέγρου νὰ λέη:

— Εὐτυχῶς, ἔφτασα ἐγκαι- ρως! Ἡ ἰδέα μου νὰ κρυφτῶ καὶ νὰ τὸν παρακολουθῶ ἦ- ταν σωτήρια! Διαφορετικά, τὸ μήνυμα θὰ ἔπεφτε στὰ χέ- ρια τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τό- τε...

Ὁ νέγρος βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα πιστόλι. Μὲ ἀγρία ἔκφρασι στὸ μαύρο πρό

σωπό του, στρέφει τὸ ὄπλο πρὸς τὸ ἀναίσθητο παιδί, πού ἔχει ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι του πάνω στὸ τραπέζι, καὶ ἐτοι- μάζεται νὰ πιέσῃ τὴ σκανδά- λη!...



Ἀνάποδη βίδα

ΤΗΝ ἴδια στιγμή, στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας κάνει τὴν ἐμφάνισί του τὸ Τζιτζίκι καί, πίσω του, ἡ Κατερίνα.

Ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Ἑλλη- νοπούλας ξεπηδαίει μιὰ κραυ- γὴ φρίκης μπροστὰ στὸ θέα- μα πού ἀντικρύζουν τὰ μάτια τῆς. Ὁ νέγρος, ξαφνιασμέ- νος, γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τους καὶ αὐτὸ σώζει τὸ Γιώρ- γο.

Μὲ ἀσύλληπτα γοργές κι- νήσεις, τὸ χέρι τοῦ Τζιτζικιοῦ χώνεται στὴν τσέπη του βγά- ζει ἓνα χοντρὸ μολυβένιο σκά- γι καὶ τὸ πετάει μέσα στὸ στόμα του. Τὰ μάγουλα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ φουσκώνουν, καθὼς ὁ νέγρος λέει:

— Σηκώστε τὰ χέρια καὶ εἰς διὰ! Ἀμέσως!

Τὸ Τζιτζίκι σηκώνει τὰ χέ- ρια καὶ τὰ μάγουλά του φου- σκώνουν ἀκόμη πιὸ πολὺ. Ἐ- να «φτού» ἀκούγεται καὶ ἡ μο

λυβένια μπαλίτσα ταξιδεύει στον αέρα και πηγαίνει και χτυπάει το νέγρο στο κεφάλι, στο μέτωπο.

Ο κατάσκοπος κλονίζεται από το χτύπημα και τα δάχτυλά του παρατούν το πιστόλι. Ένας άλλος άνθρωπος στη θέσι του θα έπεφτε νεκρός ίσως. Τόσο μεγάλη ήταν η όρμη του χτυπήματος. Αυτό όμως κλονίζεται απλώς, σαλεύει ζωηρά το κεφάλι του και απλώνει τα χέρια του προς την Κατερίνα και το Τζίτζικι. Την τελευταία όμως στιγμή, βλέποντας το χέρι της Έλληνοπούλας να χώνεται στην τσέπη της και καταλαβαίνοντας ότι θα τραβήξει κάποιο όπλο, κυριεύεται από πανικό. Κυττάζει γύρω, βλέπει ένα παράθυρο που έχει μείνει μισάνοιχτο και πηδάει προς τα εκεί. Περνάει από το ανοιγμά του και χάνεται μέσα στη νύχτα έξω.

Η Κατερίνα και το Τζίτζικι τρέχουν κοντά στο Γιώργο.

— Γιώργο!, κάνει η Κατερίνα με σπαραγμό ανασπώνοντας το κεφάλι του αγαπημένου της. Γιώργο!

Το Έλληνόπουλο ανοίγει τα μάτια του, κυττάζει αστασίμενο γύρω και ανασπικριτάει.

— Τί μου συνέβη! Ποιός με χτύπησε;

— Ο Μαύρος Δαίμονας! Κατάρθωσε, άγνωστο πώς, να φτάση ως εδώ και σε χτύπησε μ' ένα κλόμπ. Έτοιμαζόταν να σε σκοτώση με το πιστόλι του, όταν φτάσαμε ε-

μείς και το Τζίτζικι τον χτύπησε μ' ένα σκάγι! Πήδησε από το παράθυρο κι' έφυγε...

— Το χρυσό αγαλματάκι; κάνει ο Γιώργος κυττάζοντας προς το τραπέζι.

Αφήνει ένα στεναγμό ανασκουφίσεως όταν βλέπει ότι ο χρυσός σκύλος είναι πάντα εκεί! Τα τελευταία λόγια του νέγρου, που άκουσε μία στιγμή πριν χάση τελείως τις αισθήσεις του, τον έχουν πείσει ότι το αγαλματάκι αυτό περιέχει κάποιο μήνυμα πολύ σοβαρό.

Παρά τον πόνο που νοιώθει στο κεφάλι του, κάθεται στο τραπέζι και παίρνει στα χέρια του το αγαλματάκι. Δοκιμάζει πάλι να το ξεβιδώσει, χωρίς όμως να το καταφέρνει.

— Περίεργο πράγμα!, μουρμουρίζει!. Πρέπει να χρησιμοποίησω μέγγενη ή να το πάω σ' ένα τεχνίτη να το πριονίση. Διστάζω όμως να κάνω αυτό το τελευταίο. Αν περιέχει έκρηκτική ουσία, τί θα γίνει; Θά σκοτωθώ ή τεχνίτης και μαζί του κι' εμείς...

Η Κατερίνα απλώνει το χέρι της και παίρνει το αγαλματάκι γεμάτη περιέργεια. Προσπαθεί να το ξεβιδώσει και ο Γιώργος δάζει τα γέλια.

— Όχι έτσι, Κατερίνα! Το γυρίζεις ανάποδα! Έτσι ξεβιδώνουν! Προς τα δεξιά δίδωνουν και προς τ' αριστερά ξεβιδώνουν κι' έσύ το γυρίζεις δεξιά! Με τον τρόπο αυτό...

Σωπαίνει και τα μάτια του γουρλώνουν. Το στόμα του μέ-

νει άνοιχτό από την έκπληξι. Βλέπει το αγαλματάκι να ξεβιδώνεται στα χέρια της Κατερίνας!

Χτυπάει με την παλάμη του το μέτωπό του λέγοντας:

— Πώς δέν το είχα σκεφτή νωρίτερα; Έξυπνο κόλπο! Έχουν κάνει τις βόλτες έτσι ώστε να βιδώνη όταν το γυρίζει άριστερά και να ξεβιδώνη όταν το γυρίζει δεξιά! Έτσι, προσπαθώντας να το ξεβιδώσω, τό... βίδωνα περισσότερο!

Άρπάζει το αγαλματάκι από τα χέρια της Κατερίνας και άποτελειώνει το ξεβίδωμα. Το άνοίγει στα δύο. Το εσωτερικό του έχει μια μικρή κοιλότητα, όπου υπάρχει ένα χαρτάκι. Ξεδιπλώνει το χαρτάκι και διαβάζει στην άγλυκη γλώσσα:

«Το χρυσό αυτό αγαλματάκι είναι ένα δώρο, πέραν της άμοιβής σου, για τις σπουδαίες πληροφορίες που μάς έχεις δώσει τον τελευταίο καιρό! Έλα να με συναντήσης αύριο το μεσημέρι στο «Χουσό Παγώνι». Έχω να σου δώσω νέες έντολές. —Π.».

Κάτω από το σημείωμα υπάρχει ένα μικρό ύστερόγραφο:

«Υ. Γ.— Μή δοκιμάσης στο μεταξύ νάρθης σ' έπαφή μαζί μου. Θά λείπω από τη Νέα Υόρκη ως αύριο το μεσημέρι».

Με το μέτωπό του ζωωμένο από σκέψεις, ο Γιώργος ξαναβάζει το σημείωμα μέσα στο κούφιο χρυσό αγαλματάκι και το βιδώνει. Στα μάτια

του λάμπει μια έκφρασις χαράς. Το σημείωμα αυτό μπορεί να τον οδηγήση στον ίδιο τον άρχηγό της γιαπωνέζικης κατασκοπευτικής οργανώσεως! Ίσως...

Βροντερά χτυπήματα άκούγονται στην πόρτα του σπιτιού και ή φωνή του Σπίθα μουγγρίζει:

— Άνοιξτε! Κι' έλάτε να με βοηθήσετε γιατί είναι πολύ βαρύς!

Με δυο πηδήματα, ο Γιώργος βρίσκεται στην πόρτα και την άνοίγει. Ο Σπίθας μπαίνει κουβαλώντας ένα μεγάλο σώμα άντρα στον ώμο του. Ο άντρας, που δέν είναι άλλος από τον... Μαύρο Δαίμονα, είναι άναίσθητος! Ο Σπίθας τον πετάει στο πάτωμα και λέει λαχανιασμένος:

— Μανούλα μου! Πολύ βαρύς ο άθλιος! Μ' έκανε και χώνεωσα όλα τα φαγητά που κατέβασα στο στομάχι μου τις τελευταίες ώρες!

Τά άλλα παιδιά τον κυττάζουν σαστισμένα.

— Πώς τόν έπιασες, Σπίθα; ρωτάει ο Γιώργος ψάχνοντας ταυτόχρονα σ' ένα συρτάρι και βγάζοντας ένα ζευγάρι χειροπέδες.

Κλείνει τις χειροπέδες γύρω από τους καρπούς των χειρών του νέγρου, ενώ ο Σπίθας άπαντάει:

— Έρχομουν μέσα στο σκαστάδι, εύτυχισμένος και χορτάτος! Είχα καθάρισει την ταβέρνα εκείνη απ' όλα τα φαγητά που είχε στην κουζίνα της. Ξαφνικά, βλέπω κά-

ποιον να πηδάει από ένα πα-
ράθυρο του σπιτιού μας και
να τὸ βάζει στὰ πόδια πρὸς
τὸ μέρος μου. "Ετρεχε σὰν
στραβὸς καί, μ' ὄλο πού προσ-
πάθησα νὰ προφυλαχτῶ, ἔπε-
σε ἐπάνω μου! "Ηταν σὰν νὰ
μὲ κουτούλησε ἕνας ταῦρος!
Μ' ἔστειλε νὰ κυλιστῶ χάμω
καὶ αὐτὸς βρέθηκε ἐπάνω μου
καὶ μὲ πῆξε μὲ τὸ βάρος τοῦ
κορμιού του. "Ενοῶσα τότε
τὸ στομάχι μου νὰ χωνεύη ἀ-
πὸ τὴν ταραχὴ μου καὶ ἀπὸ
τὸ χτύπημα τὰ φανητὰ πού
εἶχε μέσα του μὲ ἱλιγγιώδη
ταχύτητα. "Οπως καταλαβί-
νετε, θύμωσα πολὺ καὶ τοῦ
ἔδωσα μιὰ γροθιά. "Εμεινε σέ
κοῦ! Τότε εἶδα ὅτι ἦταν ὁ
Μαῦρος Δαίμονας καὶ τὸν κου
βάλησα ἐδῶ!

Γυρίζει πρὸς τὴν πόρτα καὶ
προσθέτει:

— "Εμένα τώρα μὲ συγχω-
ρῆτε...

— Πού πηγαίνεις, Σπίθα;
ρωτάει ὁ Γιώργος.

— Σὲ κανένα... ἐστιατόριο
νὰ βάλω καμμιά μπουκιά στὸ
στόμα μου πρὶν πέσω λιποθύ-
μος ἀπὸ τὴ λιγούρα! Τὸ στο-
μάχι μου κοντεύει νὰ χωνέψῃ
τὸν ἑαυτό του!

— Πήγαυε στὴν κουζίνα,
Σπίθα, λέει ἡ Κατερίνα. "Υ-
πάρχουν ἐκεῖ μερικὲς κονσέρ-
βες καί...

— Μανούλα μου!, κάνει τὸ
ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί.
Δὲ μιλοῦσες κωρίτερα, Κατε-
ρίνα;

Καὶ χάνεται τρέχοντας
πρὸς τὴν κουζίνα, ἀφήνοντας

σιγανὰ γρυλλίσματα πεινα-
σμένου ἀγριμιού...



Παγιδευμένος

ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ
τῆς ἄλλης μέρας,
ὁ Γιώργος πλησιάζει στὸ
«Χρυσὸ Παγῶνι». Εἶναι ἕνα
μπάρ, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ
κεντρικοὺς δρόμους τῆς Νέας
"Υόρκης. "Ιδιοκτήτης του εἶ-
ναι ἕνας μικρὸς ἄνθρωπος Κινέζος
μὲ μακρὰ κοτσίδα καὶ λοξὰ
πονηρὰ μάτια.

Τὸ μπάρ, αὐτὴ τὴν ὥρα,
εἶναι σχεδὸν ἄδειο. Μόνο σὲ
ἕνα γωνιακὸ τραπέζι εἶναι κα-
θισμένοι δυὸ Κινέζοι καί, πιὸ
πέρα, ἕνας λευκὸς κι' ἕνας νέ-
γρος πίνουν μπίρα σ' ἕνα ἄλ-
λο τραπέζι, κουβεντιάζοντας
σιγανὰ. Ὁ Γιώργος, πού πα-
ρακολούθησε τὸ μπάρ ἀπὸ
πολλὴ ὥρα, ξέρει ὅτι οἱ πε-
λάτες αὐτοὶ θρῖσκονται ἐκεῖ
μέσα ἀπὸ τὶς ἑντεκα σχεδόν.
"Αρα, κανένας τους δὲν εἶναι
ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος πού
ἔστειλε τὸ μήνυμα στὸν Μαῦ-
ρο Δαίμονα μέσα στὸ χρυσὸ
σκύλο καὶ πού ὑπογράφεται
μὲ τὸ γράμμα «Π».

Τὸ Παιδί - Φάντασμα προχωρεῖ μέσα καὶ κάθεται σ' ἓνα τραπέζακι, ἔτσι ὥστε νὰ βλέπῃ ἀνετα καὶ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ μπάρ, πού εἶναι ὀρθίος πίσω ἀπὸ τὸν μπάγκο του καὶ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου.

Παραγγέλει μιὰ μπίρα καὶ περιμένει. Περνοῦν μερικὰ λεπτά. Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ἓνας ἄντρας μπαίνει. Φορεῖ εὐρωπαϊκὰ ρούχα καὶ εἶναι Κινέζος, μολοντί τὰ χαρακτηριστικά του εἶναι τέτοια ὥστε θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἐπίσης Γιαπωνέζος. Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ δεχωρῖση κανεὶς αὐτὲς τὶς δύο φυλές.

Ὁ νεοφερμένος προχωρεῖ καὶ σταματᾷ στὸν μπάγκο, ρίχνοντας μιὰ ματιά γύρω του, σὰ νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ κάποιον. Ἐπειτα, κυττάζει τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ μπάρ, πού ὑποκλίνεται θαθεῖα μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ κάποιο φόβο μαζί. Ὁ νεοφερμένος λέει κάτ' ὑψιθυριστὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀπαντᾷ ἐπίσης ψιθυριστὰ, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

Ὁ Γιώργος σκέπτεται γοργά. Ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Εἶναι ἄραγε ὁ «Π»; Ἡ πράξει καὶ ἀπλῶς γιὰ κάποιον ἄλλο Κινέζο ἢ Γιαπωνέζο, πού δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὴν κατασκοπεῖα καὶ τὸν Μαῦρο Δαίμονα.

Καὶ τότε, καθὼς ὁ νεοφερμένος γυρίζει γιὰ νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὴν πόρτα, ὁ Γιώργος βλέπει ὅτι ἀπὸ τὸ γιλέκο του κρέμεται ἓνα μικροσκοπικὸ μπρελόκ, ἓνα ἀγαλματάκι σκύλου ἀπὸ χρυσάφι,

πού δὲν εἶναι πιὸ μεγάλο ἀπὸ δύο ἑκατοστὰ! "Ἐνα ἀγαλματάκι σκύλου! Σίγουρα, αὐτὸς εἶναι ὁ μυστηριώδης «Π»!

Ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν πόρτα καὶ νὰ βγῇ ἔξω καὶ ἔπειτα πληρώνει διαστικὰ καὶ τὸν ἀκολουθεῖ.

"Ἐξω, οἱ δρόμοι εἶναι γεμάτοι κόσμο καὶ αὐτὸ εὐνοεῖ τὸ Γιώργο καὶ κάνει πιὸ εὐκολὴ τὴν παρακολούθησι. Κρυμμένους ἀνάμεσα στὸ πλήθος, ὁ Γιώργος γλυστράει ἀπαρατήρητος πίσω ἀπὸ τὸν μυστηριώδη ἄνθρωπο μὲ τὸ χρυσὸ μπρελόκ. Ὁ ἄλλος δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ ἀντιληφθῇ τίποτε. Βαδίζει ξέγνωστος, μὲ ἀργὰ βήματα, σὰν ἓνας ἀργόσχολος πού σκοτώνει τὴν ὥρα του χαζεύοντας στοὺς δρόμους.

Βαδίζουν ἔτσι γιὰ μισή ὥρα περίπου. Τέλος, ὁ «Π» σταματᾷ σ' ἓναν σταθμὸ ταξί καὶ μπαίνει σ' ἓνα αὐτοκίνητο. Ξεκινᾷ. Ὁ Γιώργος τὸν μιμεῖται. Μπαίνει σ' ἓνα ἄλλο ταξί καὶ λέει στὸν σωφέρ:

— Θὰ ἔχῃς πενήντα δολλάρια δῶρο, ἀν δὲ χάσῃς ἀπὸ τὰ μάτια σου τὸ ἄλλο ἐκεῖνο ταξί!

— Πενήντα δολλάρια!, κἀναι ὁ σωφέρ μὲ θαυμασμό. Γιὰ πενήντα δολλάρια μπορῶ νὰ κάνω τὸ ταξί μου... ἀεροπλάνο!

Ἡ παρακολούθησις δὲν κρατᾷ πολλή ὥρα. Τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸν ἀγνωστο μπαίνει στὴ συνοικία τοῦ Χάρλεμ καὶ σταματᾷ μπροστὰ σ' ἓνα

μεγάλο σπίτι, χτισμένο με κινέζικο ρυθμό, που θυμίζει παγοδά. Ο «Π» μπαίνει στο σπίτι αυτό και ο Γιώργος πληρώνει τον σωφέρ, του δίνει το δώρο του και προχωρεί προς το σπίτι. Κοντοστέκεται μπροστά στην πόρτα της εισόδου και ρίχνει μία ματιά στο χώλ. Είναι έντελώς άδειο και μισοσκότεινο μολονότι έξω λάμπει το φώς του ήλιου. Αποφασίζει να τὰ παίξει όλα για όλα και να μπη.

Το χώλ είναι πραγματικά έρημο και σιωπηλό. Δεν ακούγονται παρά μόνο αργά βήματα που ανεβαίνουν τη σκάλα. Είναι ένα είδος κινέζικου ξενοδοχείου με τέσσερα πατώματα χωρίς ανελκυστήρα.

Ο Γιώργος κινείται προς τη σκάλα και την ανεβαίνει με μεγάλα και έντελως άθόρυβα βήματα. Φτάνει στο πρώτο πάτωμα, αλλά τὰ βήματα εξακολουθούν να ακούγονται πιο πάνω. Ανεβαίνει στο δεύτερο και στο τρίτο πάτωμα. Τώρα τα βήματα είναι περίπου στη μέση της σκάλας που οδηγεί στο τελευταίο πάτωμα.

Ο Γιώργος συνεχίζει το ανέβασμα με χίλιες προφυλάξεις. Φτάνει στο κεφαλόσκαλο του τέταρτου πατώματος, ακριβώς τη στιγμή που ο «Π» ανοίγει μία πόρτα στο βάθος του διαδρόμου, μπαίνει μέσα και την ξανακλείνει.

Ο Γιώργος διασχίζει το διάδρομο άθόρυβα και πηγαίνει και στέκεται μπροστά γστην πόρτα. Στήνει το αυτί

του, μα κανένας ήχος δε θαγίνει μέσα από το δωμάτιο.

Αποφασίζει να δράση. Βγάζει από την τσέπη του ένα παράξενο εργαλείο και το εφαρμόζει πάνω στην κλειδαριά. Πιέζει ένα κουμπάκι και η πόρτα υποχωρεί. Ο Γιώργος την σπρώχνει απότομα, κρατώντας το πιστόλι του προτεταμένο.

Μένει μαρμαρωμένος με τὰ φρύδια ζαρωμένα. Το δωμάτιο είναι έρημο. Το παράθυρό του είναι κλειστό και δεν υπάρχει δεύτερη πόρτα. Κι' όμως ο άνθρωπος που μπηκε εκεί δεν είναι πουθενά!

Και τότε νοιώθει κάτι σκληρό να ακουμπάει στην πλάτη του και καταλαβαίνει το λάθος του. Ο «Π» είχε σπαθή στην πόρτα έτσι ώστε να τον κρύψει το φύλλο της όταν θα άνοιγε! Το Παιδί — Φάντασμα μ' όλη την πείρα του και την πονηριά του, την έπαθε σαν αρχάριος!

Μία λεπτή φωνή λέει:

— Άφησε το όπλο σου να πέσει, Παιδί — Φάντασμα! Άμέσως!

Ο Γιώργος δεν μπορεί να μην υπακούση. Άφήνει το πιστόλι του που πέφτει με δράντο στο πάτωμα και μισοσηκώνει τὰ χέρια του. Ο άλλος συνεχίζει:

— Πήγαινε τώρα στον τοίχο και ακούμπησε πάνω του τὰ χέρια σου και τὸ πρόσωπό σου! Πρόσεξε! Μὴ δοκιμάσης νὰ με κλωσήσης ἀπὸ πίσω, γιατί θὰ σοῦ καρφώσω μιά σφαῖρα στὰ νεφρά!

‘Ο Γιώργος υπακούει. ‘Ακουμπάει τὰ χέρια του καὶ τὸ πρόσωπό του στὸν τοῖχο καί.. δεκάδες ἥλιοι ἀρχίζουν νὰ στριφογυρίζουν μπροστὰ στὰ μάτια του, ἐνῶ ἀμέτρητες καμπάνες ἤχουν στ’ αὐτιά του! ‘Ο ἄλλος τὸν ἔχει χτυπήσει μὲ τὴν κάννη τοῦ ὅπλου του στὸ κεφάλι καὶ τὸ Παῖδί — Φάντασμα σωριάζεται χάμω ἀναίσθητο...

Αἰχμάλωτος

Ο ΤΑΝ συνέρχεται τὸ ‘Ελληνόπουλο ἔχει στὴν ἀρχὴ τὴν ἐντύπωσι

ὅτι βρίσκεται μέσα σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι. Δὲ βλέπει τίποτε!

“Ἐπειτα, θυμᾶται ὅτι τὰ μάτια του, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐγχείρησι πού τοῦ εἶχε γίνῃ πρὶν ἀπὸ καιρὸ, ἔχουν ἀποκτήσει τὴν ἱκανότητα νὰ βλέπουν στὸ σκοτάδι σὰν τὰ μάτια τῆς κουκουβάγιας. “Ἄρα δὲν εἶναι σκοτάδι γύρω του. Τοῦ ἔχουν δέσει ἀπλῶς τὰ μάτια μ’ ἓνα πανί πού τὸ αἰσθάνεται νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ μέτωπο.

Τοῦ ἔχουν δέσει ἐπίσης τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, πού ὁ Γιώργος ὅσο κι’ ἂν προσπαθῇ δὲν μπορεῖ νὰ σαλέψῃ! “Ἐνα



“Ἦταν τόσο τρομερὴ γροθιά, σὰν νὰ τὸν κλώτσειε μουλάρι!



‘Ο Μαῦρος Δαίμων πλησιάζει ἀθόρυβα, μετὸ κλόμπ ἔτοιμα....

ἄλλο πανί τοῦ κλείνει τό στόμα!

Δέν μπορεῖ οὔτε νά κινηθῇ οὔτε νά δῇ, οὔτε νά φωνάξῃ!

Νοιώθει μόνο το ἔδαφος νά χοροπηδάει σάν νά γίνεται σεισμός καί καταλαβαίνει ὅτι βρίσκεται μέσα σ’ ἓνα αὐτοκίνητο, πού ταξιδεύει σ’ ἓναν ἐξοχικό δρόμο.

Ἀκούει μιά φωνή νά λέη:

— Θά τόν χρησιμοποιήσουμε ὡς ὄμηρο, γιά νά ἀναγκάσουμε τοὺς Ἀμερικανούς νά ἐλευθερώσουν τόν Μαῦρο Δαίμονα!

‘Ο ἄνθρωπος αὐτός μιλάει στή γαπωνέζικη γλῶσσα. “Ε-

νας ἄλλος τοῦ ἀπαντᾷ: στήν ἴδια γλῶσσα:

— Χρειάζεται ὅμως μεγάλη προσοχή. Τὸ Παιδί — φάντασμα ἔχει πάρει τὸ παρατισούκλι αὐτὸ γιὰτὶ κατορθώμει νά ξεφεύγῃ σάν ἀληθινὸ φάντασμα!

Ἡ πρώτη φωνὴ γελάει σαρκαστικά καὶ λέει:

— Μὴ φοβάσαι! Δέν πρόκειται νά τὸν λύσουμε οὔτε στιγμή! “Αν τὸ Παιδί — φάντασμα κατορθώσῃ νά ξεφύγῃ, τότε θά πῇ πὼς εἶναι ἀληθινὸ φάντασμα καὶ ὄχι ἄνθρωπος!

‘Ο ἄλλος λέει:

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲ

μάς έχει αντιληφθή κανείς και ότι δεν μάς παρακολουθούν;

— Άπολύτως! Άλλωστε, ό δρόμος από την έξοδο τής Νέας Υόρκης προς τά άνατολικά ως τώ σημείο όπου βρίσκόμαστε είναι ολόισις δέκα ολόκληρα μίλια: εύθεια και, αν μάς είχε πάρει κανένας από πίσω θα τόν είχαμε αντιληφθή. Άλλωστε πλησιάζουμε. Νά τώ γκαράζ...

Περνούν μπρός από ένα γκαράζ. Ό Γιώργος δεν τώ καταλαβαίνει μόνο από τά λόγια τους, αλλά από τώ γεγονός ότι άκούει χτυπήματα σαν νά επισκευάζουν κάποιου εκεί κοντά μία μηχανή. Κάποιος καθώς προσπερνάει: λέει έξω:

— Φέρτε τήν Μερσεντές με τώ στραπατσarisμένο φτερό! Πρέπει νά τώ επισκευάσουμε έπειγόντως, γιατί ό ίδιοκτήτης διάζεται!

Μέσα από τώ γκαράζ φτάνουν ως τ' αυτιά τού Γιώργου ήχοι μουσικής από ένα αυτόματο ηλεκτρικό γραμμόφωνο, πού παίζει τώ γνωστό πολεμικό τραγούδι τών Άγγλων, «Είναι πολύ μακριά τώ Τιπερέρι...»

Εκατό μέτρα πώ πέρα στρίβουν δεξιά και ακολουθούν έναν άλλο δρόμο, πού είναι πώ ανώμαλος, συνεχίζουν τώ ταξίδι τους για άλλα πεντακάσια μέτρα και σταματούν.

Ό Γιώργος άκούει ν' ανοίγουν οι πόρτες τού αυτοκινήτου και νοιώθει νά τόν πιάσουν δυνατά μπράτσα και νά τόν κουβαλούν μέσα σ' ένα

σπίτι. Τόν άκουμπούν χάρω και ένα δυνατό χέρι τόν απαλλάσσει από τώ φίμωτρο και από τώ πανι πού τού σκεπάζει τά μάτια.

Βρίσκεται μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο έπιπλωμένο απλά. Δυό Γιαπωνέζοι στέκονται κοντά του και τόν κυττάζουν θριαμβευτικά. Ό ένας είναι ό μυστηριώδης «Π». Ό άλλος είναι άγνωστος στό Έλληνόπουλο.

— Συγχαρητήρια!, λέει ό Γιώργος διατηρώντας όλη τήν ψυχραιμία. Πήγα για μαλλί και θυγήκα κουρεμένος! Τι σκοπεύετε νά με κάνετε;

Ό «Π» χαμογελάει και τώ χαμόγελω αυτό κάνει τώ Γιώργο νά παγώσει.

— Νά σέ σκοτώσουμε σιγά-σιγά, απαντάει ό Γιαπωνέζος. Έκτός αν μάς βοηθήσης νά ελευθερώσουμε τόν Μαύρο Δαίμονα.

— Μέ ποιό τρόπο; ρωτάει ό Γιώργος.

— Θα πάρουμε στό τηλεφωνώ τώ άρχηγό τής άμερικανικής αντίδικτασκούπείας και θα τούς μιλήσης έσύ. Θα τούς εξηγήσης τί συμβαίνει και θα τούς ζητήσης νά ελευθερώσουν τόν Μαύρο Δαίμονα για νά σωθής έσύ!

— Πολύ καλά, λέει ό Γιώργος. Ποιός μου έγγυάται όμως ότι θα κρατήσετε τώ λόγο σας και ότι δέ θα με σκοτώσετε όταν οι δικόι μου άφήσουν ελεύθερο τόν νεγρο;

Ό Γιαπωνέζος άνασθηκάνει τούς ώμους του.

— Δεν έχεις άλλη έγγύηση

ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λόγο μας! Πάρε τὴν ἀπόφασί σου. Ἄν μᾶς βοηθήσης, ἔχεις ἐλπίδες νὰ σωθῇς. Ἄν ὄχι, θὰ πεθάνης ἀμέσως μὲ βασανιστήρια!

Ὁ Γιώργος ξέρει πολὺ καλά ὅτι οἱ Γιαπωνέζοι δὲ σκοπεύουν καθόλου νὰ κρατήσουν τὸ λόγο τους. Ἐχει ὅμως καὶ αὐτὸς ἕνα παιγνίδι νὰ παίξει, καὶ ἐξάλλου, θέλει νὰ κερδίσει καιρὸ.

— Πολὺ καλὰ, λέει. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά. Φέρτε μου τὸ τηλέφωνο.

— Καὶ νὰ προσέξῃς τὰ λόγια σου, λέει ὁ ἄλλος Γιαπωνέζος. Ἄν...

— Θὰ μιλήσω στὴ συνθηματικὴ γλῶσσα τῶν συμμαχικῶν πρακτόρων, λέει ὁ Γιώργος. Διαφορετικά δὲ θὰ μὲ πιστέψουν καὶ δὲ θὰ ἐλευθερώσουν τὸν νέγρο!

Οἱ δυὸ Γιαπωνέζοι κυττάζουνται διστακτικά. Τέλος ὁ «Π» λέει:

— Ἐντάξει! Ἄλλωστε δὲν μπορεῖ νὰ φανερώσῃ τὸ μέρος ὅπου βρισκόμαστε. Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ εἶχε τὰ μάτια του κλειστά!

Φέρνουν ἕνα τηλέφωνο καὶ συνθέτουν τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἀρχηγείου τῆς ἀμερικανικῆς υπηρεσίας. Ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγός.

— Ἐδῶ τὸ Παιδί — φωνάζει, λέει ὁ Γιώργος στὴ συνθηματικὴ γλῶσσα τῶν συμμαχικῶν πρακτόρων. Εἶμαι αἰχμάλωτος τῶν Γιαπωνέζων, ποὺ συνεργάζονται μὲ τὸν Μαῦρο Δαίμονα! Δὲν ξέρω ποῦ βρίσκομαι γιατί μὲ μετέ-

φεραν μὲ τὰ μάτια κλειστά. Ξέρω ὅμως ὅτι βρίσκομαι σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, ποῦ ἀπέχει ἀπὸ τὴ Νέα Ὠρὴν δέκα περίπου μίλια. Ὁ δρόμος ὁδηγεῖ πρὸς τὰ ἀνατολικά καὶ εἶναι ὀλοῖσιος καὶ ὄχι καλὰ στρωμένος. Στὸ δέκατο μίλι περίπου ὑπάρχει ἕνα γκαράζ ὅπου αὐτὴ τὴ στιγμή ἐπισκευάζουν μίαν Μερσεντές ποὺ ἔχει στραπατσαρισμένο τὸ ἕνα τῆς φτερο. Πρὶν ἀπὸ πέντε ἢ δέκα λεπτά ἕνα ἠλεκτρικὸ αὐτόματο γραμμόφωνο ἔπαιζε μέσα στὸ γκαράζ τὸ «Τιπερέρι».

Ὁ ἕνας Γιαπωνέζος τὸν σκουντάει μὲ τὸ πόδι.

— Πές τους, λέει, ἂν δὲν μᾶς τηλεφωνήσῃ σὲ μισὴ ὥρα ὁ Μαῦρος Δαίμονας ὅτι εἶναι ἐλεύθερος, θὰ σὲ σκοτώσουμε...

— Θέλουν νὰ ἐλευθερώσετε τὸν Μαῦρο Δαίμονα, λέει ὁ Γιώργος στὸ τηλέφωνο στὴν ἴδια συνθηματικὴ γλῶσσα. Ἄν κινηθῇτε μὲ ἐλικόπτερα, προλαβαίνετε νὰ εἴστε ἐδῶ σὲ μισὴ ὥρα. Τὸ σπίτι εἶναι σ' ἕνα πλαγίον δρόμο, ποῦ ἀρχίζει ἑκατὸ μέτρα μετὰ τὸ γκαράζ. Ἀπέχει ἀπὸ τὸν κύριον δρόμον καμμιά πεντακοσαρία μέτρα τὸ σπίτι. Ἐντάξει;

— Ἐντάξει!

Ὁ Γιώργος γυρίζει, στὸν Γιαπωνέζο ποὺ κρατᾷ τὸ ἀκουστικό, γιατί τὸ Ἑλληνόπουλο ἔχει πάντα τὰ χέρια δεμένα, καὶ λέει:

— Μπορεῖς νὰ ἀφήσῃς τὸ τηλέφωνο. Θὰ τὸν ἐλευθερώσουν.

Ὁ Γιαπωνέζος ἀφήνει τὸ

τηλέφωνο και ό «Π» λέει:

— Έπειδή μπορεί να έχεις την έλπίδα ότι θα μπορέσουν να βρουν το σπίτι από το τηλέφωνο μέσω της τηλεφωνικής υπηρεσίας, σου λέω ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει. Προβλέψαιμε κάτι τέτοιο και έχουμε εφοδιάσει το τηλέφωνό μας με μια ειδική συσκευή γιαπωνέζικη εφεύρεση, που εμποδίζει το τηλεφωνικό κέντρο να έσκριβωθεί από πού έγινε το τηλεφώνημα. Και τώρα ως καθήσουμε να περιμένουμε. "Αν σε μισή ώρα δε μάς τηλεφωνήσει, θα πεθάνης χωρίς βασανιστήρια!

Ό Γιώργος μένει ήρεμος.

— Είναι κάτι κι' αυτό, λέει απλά.

Οι δυο Γιαπωνέζοι τον κυττάζουν με θαυμασμό. Δεν μπορούν να καταλάβουν πώς ένα παιδί, έστω και το Παιδί — Φάντασμα δείχνει τόσο άπαθεια μπροστά στο θάνατο...

**Το μαρτύριο
της φωτιάς**

Η ΩΡΑ περνάει. Το απόγευμα είναι πια προχωρημένο και ό ήλιος έχει γείρει στον ορίζοντα. Με τα πρόσωπά τους συνεφιασμένα οι Γιαπωνέζοι ρίχνουν κάθε τόσο ματιές στα ρολόγια τους.

— Η ώρα είναι πέντε και είκοσι, λέει ό «Π». Μένουν ακόμμη πέντε λεπτά για να συμπληρωθή ή μισή ώρα και ό Μαύρος Δαίμονας δεν τηλε-

φώνησε ακόμη! Αρχίζω να υποψιάζωμαι ότι μάς κοροϊδεύεις Παιδί — Φάντασμα!

Ό Γιώργος κουνάει το κεφάλι του ξαπλωμένος καθώς είναι πάντα στο πάτωμα, με τα χέρια και τα πόδια δεμένα.

— Δε σάς κοροϊδεύα λέει. Ίσως ό νέγρος θεώρησε περιττό να τηλεφωνήσει!

— Όχι, λέει ό «Π». Μάς κοροϊδεύεις! Για να κερδίσης ίσως καιρό και να δοκιμάσης να δραπτεύσης. Φέρε το μαγκάλι!

Ό άλλος Γιαπωνέζος περνάει σ' ένα άλλο δωμάτιο και ξαναγυρίζει κουβαλώντας ένα μεγάλο μαγκάλι γεμάτο άναμμένα κάρβουνα, πάνω στα όποια είναι τοποθετημένη μια μεγάλη σιδερένια τσιμπίδα, που έχει πυρακτωθή!

Ό «Π» παίρνει την τσιμπίδα και πλησιάζει στο Γιώργο. Το Έλληνόπουλο μένει άπαθής, μέσα του όμως κάτι σπαρταράει. "Αν το μαρτύριο άρχισή πριν φτάσουν - αν βέβαια φτάσουν ποτέ - οι δικόι του, είναι χαμένος! Θα πεθάνη μαρτυρικά!

Δυο έλικόπτερα σκίζουν τον άπογευματινό ουρανό λάμποντας στο φώς του ήλιου σαν δυο πελώρια χρυσά πουλιά. Μέσα στο ένα είναι καθισμένοι ό Σπίθας, ή Κατερίνα το Τζιτζίκι και ό άρχηγός της άμερικανικής αντικατασκοπείας.. Στο άλλο, που είναι λίγο μεγαλύτερο βρίσκονται έπτά Άμερικανοί πράκτορες από τους πιο ίκανούς.

Ξαφνικά, τὸ μικρότερο ἐλικόπτερο χαμηλώνει καὶ προσγειώνεται μέσα σ' ἕνα χωράφι, πίσω ἀπὸ ἕνα γκαράζ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντικατασκοπείας βγαίνει καὶ πηγαίνει τρέχοντας στὸ γκαράζ. Ρωτάει ἕναν ὑπάλληλο ποὺ δουλεύει σφυρακοπώντας ἕνα φτερό αὐτοκινήτου τύπου Μερσεντές!

— Ἀστυνομία. Τὸ ἠλεκτρικὸ γραμμόφωνό σας μετέδωσε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, πρὶν ἀπὸ μισή ὥρα περίπου τὸ «Τιπερέρι»; Λέγε γρήγορα!

— Ν...ναί!, κάνει αὐτὸς σαστισμένος. Ἀ... ἀπαγορεύεται τὸ τραγοῦδι αὐτό;

— Ὅχι! Ἐκὰὶ μέτρα ἀπὸ τὸ γκαράζ πρὸς τὰ ἀνατολικά ὑπάρχει ἕνας πλάγιος δρόμος δεξιά;

— Ν...ναί!, κάνει πάλι ὁ ὑπάλληλος σίγουρος πῶς ἔχει νὰ κάνει μετρηλό.

— Καὶ ὑπάρχει στὸ δρόμο αὐτό, πεντακάσια μέτρα ἀπὸ τὸν κύριον δρόμον, ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι;

— Ν...ναί!

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντικατασκοπείας βγαίνει πάλι στὸ δρόμον καὶ κάνει ζωηρὲς κινήσεις τῶν χερῶν στὸ ἐλικόπτερο ποὺ πεταίει ἀκόμη καὶ στὸ ἄλλο ποὺ ἔχει προσγειωθῇ. Σὲ λίγο, ἄλλοι οἱ ἄντρες καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα ἔχουν συγκεντρωθῇ γύρω του.

— Τὸ σπίτι εἶναι πρὸς ἐκείνη τὴν κατεύθυνσι, λέει ὁ ἀρχηγός. Πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε μετὰ προσοχῇ. Σὲ ἕνα δύο λεπτά θὰ ἔχῃ συμπληρω-

θῇ ἡ μισὴ ὥρα καὶ ὁ Γιώργος θὰ βρεθῇ σὲ κίνδυνον θανάτου ἀνὰ Γαλιωνέζοι καταλάβουν τὸ παραμικρό. ***

Μέσα στὸ σπίτι, ὁ Γιώργος περνάει στιγμὲς δραματικές. Βλέπει τὸ πυρακτωμένο σίδερο νὰ πλησιάζῃ στὸ πρόσωπό του καὶ τὰ μάτια του δαικρύνουν κιόλας ἀπὸ τὴν πύρα. Ἡ μισὴ ὥρα ἔχει περάσει καὶ οἱ φίλοι του δὲν ἔχουν ἀκόμη φανῇ. Πρέπει νὰ κερδίσῃ λίγο καιρὸ ἀκόμη. Κάθε λεπτὸ εἶναι πολὺτιμὸ τώρα...

— Σταθῆτε!, λέει. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι σὰς γέλασα! Δὲν εἶπα τίποτε σποῦς Ἀμερικανούς γιὰ τὸν νέγρον, γιὰτὶ δὲν ἤθελα νὰ ἐλευθερωθῇ! Μὴ με κάψετε καὶ θὰ μιλήσω αὐτὴ τὴν φορὰ!

Ἐχει δώσει στὸ πρόσωπό του μιὰ ἔκφρασι τρόμου τόσο φυσικῇ, ὥστε οἱ Γαλιωνέζοι τὸν πιστεύουν.

— Ὅχι!, λέει ὁ «Π». Δὲ μᾶς ἀρκεῖ ὁ Μαῦρος Δαίμονας αὐτὴ τὴν φορὰ! Θέλουμε καὶ κάτι ἄλλο γιὰ νὰ μὴ σὲ βασανίσουμε μετὰ τὴ φωτιά!

— Τί; ρωτᾷ ὁ Γιώργος κάνοντας ἐπίτηδες τὴ φωνὴ του νὰ τρέμῃ.

— Θέλουμε τὸν κώδικα τῆς συνθηματικῆς γλώσσας ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ συμμαχικοὶ πράκτορες!

Ὁ Γιώργος μένει σιωπηλὸς κάνοντας ὅτι δῆθεν διστάζει. Ἐπειτα, λέει:

— Ἄν σὰς δώσω τὸν κώδικα θὰ μοῦ χαρίσετε τὴ ζωή;

— Ὅχι! Θὰ σὲ σκοτώσω.

με όμως χωρίς βασανιστήρια!
Καί...

Ο Γιαπωνέζος σωπαίνει αναισκηρτώντας και στήνοντας το αυτί του.

— Κάτι άκουσα από τη μεριά του παραθύρου!, λέει στὸν σύντροφό του.

— Κάτι άκουσα κι' εγώ!, λέει ὁ ἄλλος.

Μένουν ασάλευτοι με ὅλες τους τις αισθήσεις σὲ ἐπιφυλακή. Δὲν ἀκούνε τίποτε ἄλλο καὶ ἔχουν ἀρχίσει νὰ σκέπτονται μὴπως εἶχαν κάνει λάθος, ὅταν μιὰ φωνὴ λέει ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πάρτας:

— Μὲ συγχωρήτε, ἀγαπη-

τοί μου κιτρινάρηδες, ἀλλά, ἂν κάνετε καμμιά στραθὴ κίνησι, θὰ σὰς στείλω στὸν κίτρον παράδεισὸ σας ὥσπου νὰ πῆτε «κίχ»! Μανούλα μου!

Εἶναι ὁ Σπίθας! Τὸ χοντρὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο κα-
θυστερημένο στὸ μυαλὸ παι-
δὶ κρατᾷ ἕνα μεγάλο περι-
στροφὸ καὶ τὸ παχὺ πρόσωπό
του εἶναι παραμορφωμένο ἀπὸ
τὸ θυμὸ.

Ο «Π» κινεῖται ἀστρα-
πιαῖα. Ἡ τσιμπίδα φεύγει ἀ-
πὸ τὸ χέρι του καὶ ταξιδεύει
στὸν ἀέρα! Τὸ πυρακτωμένο
σίδερο σκίζει τὸν ἀέρα, ταξι-
δεύοντας ὁλόσινα πρὸς τὸ
πρόσωπο τοῦ Σπίθα!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις



❶ ΑΧΙΛ. ΡΕΜΟΥΝΔΟ. Ἀθήνας: Ἐστάλη. Σοὺ εὐχομαι καλὸ ταξίδι καὶ καλὴ πρόοδος σὲς σπουδές σου! Τὰ τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας θὰ τὰ προμηθεύσω ἀπὸ τὸ διεθνοπωλεῖον ZENO Δανίας 6, Δυτικὸς τομεὺς ἀριθμ. 2, Λονδίνον. Τὰ τεύχη κυκλοφοροῦν καὶ ἐκεῖ συγχρόνως! Θὰ περιμένω γράμμα σου. ❷ ΧΑΡ. ΑΝΔΡΕΟΥ, Πάφον Κύπρου: Τὰ 20 τεύχη πού ζητάτε, υπάρχουν καὶ θὰ σὰς κοστίσουν 32 δρχ. μαζί με τὰ ταχυδρομικά. Στείλε 500 Μίλες ἐντὸς

ἐπιστολῆς, στὴν διεύθυνσί μας. Χαίρετισμούς στὸν Εὐγένιον Ξενοφώντα. ❸ Α. ΚΟΛΕΤΣΟΥ Καρδίτσα: Σοὺ ἔστειλα τὰ τεύχη πού ζήτησες, καὶ συνεπλήρωσα τὸ ποσὸν με ἕνα τόμο τοῦ Παιδικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐπίσης σοὺ ἐπέστρεψα 5 δρχ. σὲ γραμματόσημα. Εἶσαι εὐχαριστήμιος! Διαβίβασα τοὺς χαιρετισμούς σου. ❹ ΝΕΟΚ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΝ: Πάτρας: Ἐστάλησαν. ❺ Ὁ Ὑπεράνθρωπος θὰ ἐκδίδεται γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμη. ❻ ΣΕΡ. ΣΟΥΡΝΑΤΖΗ,

Φλώρινα: Συγγασπηρία για όλα! Είσαι πολύ καλός νέος! Τά τεύχη που ζητάς έχουν εξαντληθεί. Τώρα με την ανατύπωση θα τα αποκτήσετε. Χαιρετισμούς στους φίλους μας. ★ ΦΩΤΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟ, Πάτρας: Τά τεύχη που ζητάς θα εκδοθούν άργότερα. Ήταν δυνατόν να εκδοθούν όλα μαζί; ★ ΒΑΣ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟ, Θεσσαλονίκη: Τις εκδόσεις μας «Τζέε Ντίκ», «Δέκα Τρία», και «Κάλε» θα τις ζητήσης από το διδλιπωλείον Ρέκω, Έγνατίας 67, της πόλεώς σας. ★ Ο Σπίθας λέει να του στείλεις εκείνα τα κοφίνια με τους σενέδες, διότι πολύ τους συμπαθεί! Μή το ξεχάσης; ★ ΓΕΡ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟ, Άθηνas: Ή εξάμηνος συνδρομή θα σου κοστίσι 55 δραχ. Στείλε μου το ποσόν σε γραμματόσημα ή με τις επιστολές. Χαιρετισμούς στον Κωστάκη. ★ ΑΝ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟ, Κολωνία Γερμανίας: Σου έστειλα τά τεύχη πριν μιά εβδομάδα. Τα γερμανικά γραμματόσημα δεν μού χρειάζονται διότι αυτά που μού στέλνουν οι αναγνώστες τα χρησιμοποιώ για την αλληλογραφία. Πρέπει λοιπόν να είναι ελληνικά και όχι ξένων γλωσσών. Είς το μέλλον να μού στέλνεις χρήματα. ★ ΝΙΚΟ ΦΥΛΛΗΤΟ, Ρόδου: Έστάλησαν με την παραδοσι των Γερμανών στα απελευθερωτικά στρατεύματα των Άγγλων ήμουν εκεί! Ή παράδο-

σις της Δωδεκανήσου δεν έγινε στη Ρόδο, αλλά στη Σύμη. και το όνομα του Γερμανού Διοικητού ήταν Βάγκνερ και όχι Βέγκνερ! Με δυο λόγια, όταν η Έλλάς απελευθερώθη, οι Γερμανοί της Δωδεκανήσου δεν παρεδόθησαν αλλά είπαν ότι θα πολεμήσουν μένοις έχατον! Έτσι, άρχισε η πολιτοκρία των Δωδεκανήσων. Οι κομάντες των Συμμάχων άρχισαν να καταλαμβάνουν μερικά από τα νησιά, και να κάνουν συμποτάζ στις στρατιωτικές εγκαταστάσεις της Ρόδου, της Κω και της Λέρου! Σε λίγο ήλθε η τρομερή πείνα, διότι όπως ήταν αποκλεισμένο: από παντού δεν είχαν τρόφο ανεφοδιασμού! Δυστυχώς για τους Γερμανούς και ευτυχώς για το λαό της Δωδεκανήσου η πείνα ανάγκασε τον Γερμανό Διοικητή να ξεχάση την υπόσχεσι που έδωσε ότι θα πεθάνουν όλοι: για το μεγαλύτερο της Γερμανίας. Με δυο λόγια μας θύμισε την παροιμία που λέει: ότι η* άκορδα νηστική δεν χορεύει! ★ ΑΝΔΡΕΑ ΛΕΟΝΤΙΟΥ, Κύπρου: Τά τεύχη που ζητάς θα τα αποκτήσης με την ανατύπωση που άρχισε ήδη. Διαβίβασε τους χαιρετισμούς σου και σ' ευχαριστώ. Ο Σπίθας λέει να του στείλεις μερικά κοφίνια πορτοκαλία της Γιάφας, και σύντομα!

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οι τόμοι και τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας, πωλούνται στα γραφεία μας, Λέκκα 22, εντός της στοάς. Κάθε τεύχος πωλείται 1.40 δραχ., και οι τόμοι, πρὸς 14 δραχ. έκαστος. Ή διβλιοδεσία ενός τόμου κοστίζει 5 δραχ. και δεν παίρνει έκπτωση. Τα ταχυδρομικά έξοδα ενός τόμου είναι 2 δραχ. Οι αναγνώστες μας των επαρχιών μπορούν να μας στέλνουν το αντίτιμον της παραγγελίας τους σε γραμματόσημα καινούργη, και όσοι έχουν τεύχη πρὸς διβλιοδεσίαν να τα στέλνουν με το απλό ταχυδρομείο.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Έτος 8ον — Τόμος 54 — Άριθ. τεύχους 426 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22' (έντὸς τῆς στοᾶς), Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγῶς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:		Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησίᾳ	δρχ. 100	Ἐτησίᾳ	δολλάρια 4
Ἐξάμηνος	» 55	Ἐξάμηνος	» 2



Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος, τὸ 427, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρ-
χόμενη ἐβδομάδα μετ' τὸν τίτλο:

Η ΜΑΥΡΗ ΘΥΕΛΛΑ



τὰ Ἑλληνόπουλα ἀντιμετωπίζουν ἓνα ἄλλο ἀκόμη πιὸ δύ-
σκολο καὶ πιὸ ἐπικίνδυνο ἀίνιγμα καὶ δοκιμάζουν μερικές
ἀπὸ τὶς πιὸ συνταρακτικὲς περιπέτειες τῆς ζωῆς τους!

Ὅσο γιὰ τὸ Σπίθα, τὸ παιδί μετ' τὸ ἀχόρταγο στο-
μάχι, τὸ καθυστερημένο μυαλό καὶ τὴ γενναία ψυχὴ τρώει
κάτι ποὺ δὲν εἶχε κἀν ὄνειρευτῇ στὴ ζωὴ του καὶ γίνεται
ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!



ΤΟ ΜΕΤΟΠΟ ΤΟΥ ΕΙΧΕ ΖΑΡΩΣΕΙ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ... ΚΟΥΚΟΥΣΕ ΑΡΓΑ ΤΟ ΦΑΛΑΚΡΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ... ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΙΧΕ ΤΟΝ ΕΥΠΝΟΤΕΡΟ ΕΓΚΕΦΑΛΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ...

ΕΧΕΤΕ ΕΠΙΣΚΕΦΕΙΣ ΚΥ-ΡΙΕ...

ΦΕΡΕ ΤΟΥΣ ΜΕΣΑ ΤΖΟΝ!



ΧΜ! ΝΟΜΙΖΟ ΠΩΣ ΞΕΡΩ ΤΙ ΣΑΣ Ε-ΦΕΡΕ ΟΛΟΥΣ ΕΔΩ... ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΝΑΙ ΔΟΚΤΟΡ! ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑ... Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΠΟΥ ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΑΣ!



ΠΩΣ Ε.
ΔΡ. ΦΟΙ.
ΜΑΝ;

Η Ρ Ω Σ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ
ΤΡΙΤΗ

σφ. 2
983



ΤΙ! ΕΙΡΩΝΕΙΑ! ΣΥΝΑΝΤΟΜΕΘΑ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΓΛΥΤΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΑΠΟ ΤΑ ΟΠΛΑ, ΠΟΥ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΤΟΥ ΔΟΣΑΜΕ.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙ-ΚΟ ΜΑΣ ΣΦΑΛΜΑ. ΤΟΥΣ ΔΟΣΑΜΕ ΑΤΟ-ΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΕΝΑΝ ΠΟ-ΛΕΜΟ... ΚΙ ΕΞΕΙΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΑ-ΤΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΙ-ΖΗ Μ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΟΠΛΟ!



ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ